

“Tarihsel olarak doğru yerde olduğumuzu düşünüyorum”

Tutsak devrimci kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça geçtiğimiz günlerde hapisanede zorla Sincan Hapishane Kampüsü içerisindeki hastaneye sevk edildi. Konuyla ilgili olarak, Gülmen ve Özakça'nın avukatı Av. Selçuk Kozağaçlı ile konuştuk...

s.10

Yazaki'de tacize, baskıya, sömürüye son!

Kadın örgütleri, direnişçi işçiler, işçi örgütleri, sendikalar, avukatlar, akademisyenler ve emekten yana olanlar Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin'in yanında olduklarını beyan ettiler.

s.14

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 30
4 Ağustos 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak8.net

Kapitalist sistem tekliyor!

Savaş, sömürü ve faşist zorbalık dizginlerinden boşalıyor!

3

HDP'nin 'Vicdan ve Adalet Nöbeti' eylemi

Düzenin ana muhalefet partisi CHP liderinin bile sokağa çıkmasından sonra, nihayet harekete geçen HDP, iddialı bir şiar yükseltmiş bulunuyor.

15

Müftülere nikah kıyımaya yetkisi...

Yaratılmak istenen gericiğe dayalı toplum modeli içinde kadınları değersizleştirmek, haklarını gasp etmek ve çocuk istismarını meşrulaştırmaktır.

18

Venezuela'da darbe hazırlığı

Venezuela'daki çatışmanın ABD emperyalizmi ve Venezuela oligarşisi ile mevcut Bolivarcı yönetim arasında bir çatışma olduğu gerçektir.

Ekim Devrimi 100. yılında... Sosyalist devrim mücadelesinde işçi sınıfına yol gösteriyor - E. Bahri

s.12

Kapitalist sistem teklıyor

Savaş, sömürü ve faşist zorbalık dizginlerinden boşalıyor

Bir yandan sömürü katmerleşiyor. İşçi ve emekçilerin yaşamlarını adeta cehenneme çeviren sosyal ve iktisadi yıkım programları uygulanıyor. Faşist baskı ve zorbalık ise zıvanadan çıkmış durumda. Tüm bunlara paralel olarak AKP iktidarı toplumsal yaşamı dinselileştirmek için hummalı bir çalışma yürütüyor. Öte yandan işçi sınıfı, emekçiler ve sermaye iktidarının hedefinde olan tüm toplumsal kesimler biriktiriyor. Yeni patlamalar yaratacak enerji toplumun derinliklerinde günbegün mayalanıyor. Açığa çıkacak kanallar oluştuğunda ise, tıpkı Haziran Direnişi'nde ve Metal Fırtına sürecinde olduğu gibi kendisini tüm gücüyle ortaya koyacaktır.

Büyük çalkantılara ve altüst oluşlara gebe yeni bir tarihsel dönem içerisindediz. Kapitalist sistemi pençesine alan ekonomik kriz, günbegün derinleşen sosyal-siyasal bunalımlar, emperyalist güçler arasında kızışan hegemonya mücadeleleri... İşte içerisinde yaşadığımız dönemin öne çıkan ve toplumsal, siyasal yaşamı doğrudan etkileyen gelişmeleri bunlar.

"Kapitalist düzende ve emperyalist sistemde bu türden tıkanmalar, emperyalist savaşlarla aşılar. Bunalımlara her zaman militarizm ve silahlanma yarışı eşlik eder. Çelişkilerin yoğunlaşması ve keskinleşmesinin emperyalistler arası ilişkilere bir yansımasıdır bu. Pazarlar daralıyor, hammadde kaynaklarının önemi artıyor ve bunlar üzerine sert bir rekabet başlıyor. Bu da savaş gücünü arttırmayı, savaş aygıtlarını güçlendirmeyi gerektiriyor." (Tarihsel çağ ve tarihsel dönem I / H. Fırat - www.tkip.org)

Halihazırda Ortadoğu'da süren yıkıcı savaşlar, Kafkasya ve Asya-Pasifik'te emperyalist güçler arasında tırmanan gerilim bu değerlendirmeyi tüm yönleri ile doğruluyor. Dünyanın birçok ülkesinde ve emperyalist metropollerde dizginlerinden boşalan siyasal gericilik ise yeni tarihsel dönemin ortaya çıkardığı bu gelişmeleri bir başka cepheden tamamlıyor.

Türkiye'de emperyalist-kapitalist sistemle köklü ve çok yönlü bağımlılık ilişkisi olan bir sermaye düzeni hüküm sürüyor. Dahası, Türkiye emperyalist sistemin bunalımlarının yoğunlaştığı bir coğrafyanın tam göbeğinde yer alıyor.

Bugünün Türkiye'sinde yaşanan siyasal ve toplumsal gelişmelerin ve bu geliş-

melere bağlı olarak cereyan eden olayların arka planında Türkiye kapitalizminin kendine has yapısal sorunlarının yanı sıra, parçası olduğu emperyalist dünyanın çok yönlü bunalımları yer alıyor.

Bu nedenle, günümüz Türkiye'sinde yaşanan her gelişmeyi bu geniş perspektif üzerinden ele almak, olayların görünümünden çok arka planına bakmak kritik bir önem taşıyor.

Tırmandırılan savaş politikaları, sıcak para ve petro-dolarlarla dengede tutulmaya çalışılsa da her an kırılmaya gebe olan ekonomi, günbegün yoğunlaşan faşist zorbalık, darbe girişimleri, kanlı kitle katliamları... Son 4-5 yıl içerisinde Türkiye'de yaşanan gelişmelere bakıldığında, içinden geçilen tarihsel dönemin bu topraklara has ve kendine özgü yansımaları olduğu açıkça görülebiliyor.

Zira, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kapitalizm teklıyor, burjuvazi ise çareyi bir kez daha işçi ve emekçileri boğazlamakta, sömürüyü katmerleştirmekte, savaş politikalarını devreye sokmakta ve faşist zorbalığı kalıcılaştırmakta arıyor.

Bu aynı yıllar içerisinde yaşanan ve günlere yayılan Haziran Direnişi, kadın cinayetleri ve taciz-tecavüz saldırıları karşısında gündeme gelen öfke patlamaları, işçi sınıfı içerisinde yaşanan Metal Fırtına vb. fiili-meşru çıkışlar dönemin diğer önemli gelişmeleri oldu.

Tüm bunlar, çok yönlü ve yapısal sorunların pençesinde debelenen ve çareyi sömürü koşullarını ve baskı politikalarını ağırlaştırmakta arayan Türkiye kapitalizminin sınıf ve emekçi kitleler içerisinde yarattığı öfke birikiminin yansımaları idi.

Evet, Türkiye toplumu her açıdan zor,

bir o kadar karmaşık ve belirsizliklerle dolu bir dönem içerisinden geçiyor. Günümüz Türkiye'sinde olayların seyri rasyonelliğini yitirmiş durumda. Bir yandan sömürü katmerleşiyor. İşçi ve emekçilerin yaşamlarını adeta cehenneme çeviren sosyal ve iktisadi yıkım programları uygulanıyor. Faşist baskı ve zorbalık ise zıvanadan çıkmış durumda. Tüm bunlara paralel olarak AKP iktidarı toplumsal yaşamı dinselileştirmek için hummalı bir çalışma yürütüyor. Öte yandan işçi sınıfı, emekçiler ve sermaye iktidarının hedefinde olan tüm toplumsal kesimler biriktiriyor. Yeni patlamalar yaratacak enerji toplumun derinliklerinde günbegün mayalanıyor. Açığa çıkacak kanallar oluştuğunda ise, tıpkı Haziran Direnişi'nde ve Metal Fırtına sürecinde olduğu gibi kendisini tüm gücüyle ortaya koyacaktır.

Gelişmelerin seyri gösteriyor ki; işçi sınıfını, emekçileri, devrimci ve ilerici güçleri çok daha çalkantılı günler bekliyor. Bu yönüyle çetin sınıf mücadelelerine ve güçlü fırtınalara hazırlanmak, tüm bu kesimler açısından güncel ve kritik bir sorumluluk olarak öne çıkıyor.

"Her biçimiyle burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimine hedefine bağlamaktadır." (TKİP III. Kongre Bildirisi)

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/30 * 4 Ağustos 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
www.kizilbayrak8.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

HDP'nin 'Vicdan ve Adalet Nöbeti'

25 Temmuz'da "Demokratik Çözüm Deklarasyonu"nu açıklayan HDP, aynı gün eyleme geçti. HDP milletvekillerinin Diyarbakır'daki Ekin Ceren Parkı'nda başlattığı 'Vicdan ve Adalet Nöbeti' 1 Ağustos'tan itibaren İstanbul'da devam ediyor. İstanbul'dan sonra eylemin Van'a, ardından ise İzmir'e taşınacağı belirtildi.

Eyleme ilgili açıklama yapan Osman Baydemir, "...Bu ülkede herkes hür ve eşitçe yaşayınca kadar, bu halkın evlatları özgür oluncaya kadar, KHK ile oluşan hak gaspları telafi edilinceye kadar, Sur'daki yıkım duruncaya kadar bu mücadeleye devam edecek" dedi.

"Durmayalım, Dur Diyelim, Faşizmi Durduralım" şiarıyla gerçekleştirilen eyleme katılan vekiller gece de nöbet yerini terk etmiyor. Diyarbakır'da eylemin gerçekleştirildiği parkı ablukaya alan kolluk kuvvetleri, halkın eyleme destek vermesini engellemeye çalıştı. Polisin kabalığı o kadar belirgindi ki, DTK Eşbaşkanı'nın bile parka girmesi engellendi.

Halkın eyleme destek vermesi polis zorbalığıyla engellenirken, AKP beslemesi medya tetikçileri, "halk HDP'ye sırtını döndü" türünden yalanları haber diye servis ediyor. Belli ki, dinci faşist rejim bu pasif eylemden bile çok rahatsız olmuş.

Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda 12 HDP milletvekilinin katılımıyla devam eden eyleme sendika ve meslek örgütleri destek verdi. Destek açıklayan KESK, TMMOB ve İTO Adalet Yürüyüşü'ne katılanları da nöbete çağırdı. Eyleme ilgili yazılı bir açıklama yapan DİSK yönetimi de "Vicdan ve Adalet Nöbeti" eylemini desteklediğini duyurdu.

Eylemin İstanbul ayağı için hazırlıklar yapan HDP yöneticileri, 6 gün boyunca farklı etkinlikler gerçekleştirerek, kitlesel bir katılım sağlamayı hedeflediklerini belirttiler. AKP iktidarının tüm mağdurlarını eyleme çağıran HDP İstanbul il eşbaşkanları, faşizme karşı mücadelenin önemine vurgu yaptılar.

Böyle bir eylem tarzıyla faşist zorbalığı durdurmak mümkün olmasa da, iki yılı aşan sessizliğin ardından HDP'nin eylem yapmasının her şeye rağmen bir anlamı var. Zira dinci faşist dikta rejiminin pervasızlıkta sınır tanımayan saldırganlığına karşı her samimi eylem, kendi sınırları içinde anlamlıdır.

Tümüyle burjuva parlamentosuna angaje olan HDP ile destekçileri, AKP iktidarının saldırganlığının doruğa çıktığı bir dönemde, özenle sokak eylemlerinden uzak durdu. Kuşkusuz ki, Kürt halkı da Kürt hareketi de azgın bir devlet terörüne maruz bırakılıyor. Bu yoğun baskıların HDP'yi pasif konuma ittiği söylenebilir. Ancak sessizlik dinci zorbalıların saldırganlığını azaltmamış, tersine daha da azgınlaşmalarını kolaylaştırmıştır.

7 Haziran'da parlamento T. Erdoğan AKP'si tarafından devre dışı bırakılmışken, diğer eylemlerden uzak durmak adeta bir felç hali yarattı. Partinin eşbaşkanları dahil çok sayıda milletvekili hapse atılırken, HDP yönetimindeki tüm belediyelere "kayyım" adı altında AKP'li başkanlar atandı. Kürt halkının iradesini küstahça ayaklar altına alan bu süre avına rağmen, HDP'den kayda değer bir ses çıkmamıştı. Oysa düzenin parlamentosu devre dışı iken, yazılı anayasa çöpe

atılmışken, bu zorbalığa karşı durmanın meşru, militan bir kitle mücadelesinden başka yolu yoktu. Halen de yok...

Görünen o ki, düzenin efendilerine kendini kabul ettirme ve burjuva parlamentosuna bağlanan umutlar kolayca elden bırakılmak istenmedi. Kürt sorunu dahil toplumsal sorunların çözüm adresi olarak gösterilen parlamento dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun elinde bir oyuncak haline getirildikten sonra bile, bu kuruma bağlanan umutlar canlı tutulmuş görünüyor. Toplumsal sorunların çözümünü düzenin kurumlarında aramanın böyle vahim sonuçlar yaratması kaçınılmazdı.

Düzenin ana muhalefet partisi CHP liderinin bile sokağa çıkmasından sonra, nihayet harekete geçen HDP, iddialı bir şiar yükseltmiş bulunuyor. Umulur ki, yükselttiği bu şiarı gerçekleştirmek için farklı araç ve yöntemlerle mücadeleye devam etsin.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun "adalet yürüyüşü" ve Maltepe mitingine milyonlarca kişinin ilgi göstermesi, dinci dikta rejimine karşı biriken öfkenin boyutu hakkında somut bir fikir verdi. HDP tabanının da aynı ruh hali içinde olduğunu tahmin etmek güç değil. Zira devleti eline geçiren AKP'nin zorbalığına maruz kalan geniş

toplum kesimlerinin "adalet" talebi her zamankinden daha yaygın, daha yakıcı bir hal almıştır.

HDP'nin yakıcı bir hal alan adalet talebini gündeme getirip faşizmi durdurma şiarını yükseltmesi, en azından partinin eylem çizgisi açısından ileriye doğru atılmış bir adım sayılabilir. Ancak eylem biçimi ile yükseltilen şiar arasında geniş bir açının olduğunu da vurgulamak gerekiyor.

Bu kadar iddialı bir şiarla gerçekleştirilen bir eylemde konuşan parti sözcüsü Osman Baydemir'in AKP şefine hitap şekli, yazık ki parlamentarizm ufkunun bir milim bile aşamadığını gösteriyor.

"Hâlâ mümkünatı var. Çık halktan, Demirtaş'tan özür dile. Gör bak, bu kötü gidişat bir hayra evrilebilir. Yanlışta, kinde ısrar etme. Savaşta ısrar etme, çünkü bunun kazananı olmayacak."

Faşist tek adam diktasını tahkim eden T. Erdoğan'a bu ifadelerle seslenen Baydemir, böyle bir anlayışla faşizmi bir milim bile geriletmenin mümkün olmadığını kendisi ilan etmiş oldu.

Evet, faşist baskı ve zorbalığı durdurmak gibi çok temel bir sorunla karşı karşıya bulunuyoruz. Bu uğurda yükseltilen her mücadelenin kendine göre bir anlamı da var. Yine de vurgulamalıyız ki, bu sorun ne iyi niyetli çağrılarla ne düzen kurumlarından medet ummakla çözülebilir. Dinci-faşist diktayı durdurmanın yolu, saldırıya maruz kalan toplum kesimlerinin meşru/militan bir mücadele hattında buluşturulmasından geçiyor. O halde işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt halkının, Alevilerin, kadınların, gençliğin kararlı/birleşik direnişini örgütlemek, günün acil görevi kabul edilmelidir.

Okmeydanı'nda zırhlı araç çocuğu ezdi

İstanbul Okmeydanı'nda akrep tipi zırhlı araç, 1 Ağustos günü Suriyeli bir çocuğu ezdi.

Seyhan Sokak'a hızla giren zırhlı aracın, sokakta arkadaşlarıyla oynayan 8 yaşındaki Kobanêli Raşid Oso'yu ezmesinin ardından akrepten inen polisler çocuğu hastaneye götüreceklerini

öne sürerek aracın arkasına attı ve hızla uzaklaştı.

Mahallelilerin polisi araması üzerine Haliç Karakolu'na bağlanan tanıklar, olay yerine bir ekip gönderilmesini ve yaşananların tutanak altına alınmasını istedi. Haliç Karakolu'nda görevli polis ise "Türk polisi adildir. O akrepteki po-

lisler zaten tutanağı tutmuşlardır. Ekip göndermeye gerek yok" karşılığını verdi.

Oso'nun evine giden polis Oso'nun fotoğraflarını toplarken evdeki telefonlara da el koydu. Ertesi gün de Feriköy'de bulunan Hasan Zeyneb Camii'nde gerçekleştirilen cenaze törenini ablukaya alan polis, aile dışında kimsenin camiye girmesine izin vermedi.

Karanlığı yaratanlar, aydınlık günlerin ateşinde yanacaklardır

AKP iktidarı toplumsal yaşamın tümüne gerici anlayışını dayatmaya devam ediyor. Her gün bir başka örnek ile bu gerçek açığa çıkıyor. Her ne kadar bu uygulamalar yeni olmasa da, devlet aygıtını da bu amaç çerçevesinde yeniden dizayn ediyorlar. Çeşitli devlet kurumlarının başındaki, devleti temsilen konuşan AKP sözcüleri büyük bir rahatlıkla bu amaçlarını dile getiriyorlar.

İmam nikahının yasallaştırılması için hazırlıklar tamamlanıyor, bunun için müftülere yetki veriliyor. AKP'li kadınların derneği Kadın ve Demokrasi Derneği (KADEM) de, bu yasanın "evlilik akdinin yaygınlaşmasını kolaylaştıracağını" söyleyerek kadınların da buna onay verdiği izlenimi yaratmaya çalışıyor. Kadına biçilen rol toplumsal yaşamdan soyutlanarak sadece evin içinde "hizmetçi" olmasıdır. Saray dalkavukları olan sözde sanatçılar ise basına verdikleri demeçler ve görüntülerle bu kuşatmanın ne kadar çok yönlü olduğunu gösteriyorlar. Bu gerici anlayışa göre kadın evde kocasının ayağını yıkamak vb. diğer hizmetlerden sorumludur. Yakında zaten sınırlı olan velayet, miras ve hatta boşanma hakkına yönelik saldırılar da gündeme gelecektir.

Türban konusunda dinci-gericiliğin simge isimlerinden olan Merve Kavakçı'nın sermaye devletini temsilen büyükelçi yapılması da topluma ve uluslararası kamuoyuna verilen açık bir mesajdır. Yine Çevre ve Şehircilik Bakanı Mehmet Özhaseki'nin kaçak Kuran kursu itirafı artan gericiliğin ne kadar rahat hayata geçirildiğinin ispatı durumundadır.

Adana Aladağ'daki Kuran kursu faciası gündemdeyken, Bakan Özhaseki, "21 yıl belediye başkanlığı yapmış birisi olarak itiraf ediyorum; 10'dan fazla kaçak İmam Hatip Okulu yaptırım" diye itiraflarda bulunabilmektedir. Hatırlanırsa Aladağ'daki cemaat yurduna kızlarını götürülen anne ve babanın, çocuklarının kalacağı yeri görmek istemeleri "haram" denilerek engellenmişti. AKP'nin Gülen

cemaatinden boşalan koalisyon koltuğu başka cemaatler tarafından dolduruluyor. Çeşitli bakanlıklar bu cemaatlere tahsis edilmiş durumda.

Toplumsal yaşama egemen olan gericilik her gün bir başka örnekle karşımıza çıkıyor. Artık kadınların uğradığı gerici saldırılar "sıradan" bir vaka halini aldı. Giyimi gerekçe gösterilen kadınlar hamile de olsalar tekmeleniyor, şiddete uğruyorlar. Seyahat ederken, tatil yaparken, sokakta gezerken kadınların uğradığı şiddet artan gericiliğin geldiği düzeyi göstermesi açısından oldukça ürkütücü. Son olarak Maçka Parkı'nda bir kadın kıyafetleri yüzünden özel güvenlikçinin tacizine maruz kaldı.

Gericiliğin nasıl bir toplumsal çürüme yarattığını ise Diyanet'e bağlı fetva hattından biliyoruz. "Bir babanın öz kızına şehvet duyması haram mı" sorusuna "Haramlık oluşturmaz" yanıtı verildiği bu resmi fetva hattı, tablonun ne kadar

karanlık olduğunu fazlasıyla gösteriyor. Yaygınlaşan öyle bir gericilik ki, cübbeli Ahmet gibi din tüccarları işçilerin kıdem tazminatını haram kılarken, Fatih Terim'in alacağı yüksek miktardaki kıdem tazminatını ve işsizlik sigortasını görmezden geliyor. Dinci gericiliği, işçi ve emekçilerin bu kapitalist sistemi kabullenmesi için kullanırlarken, Ali Ağaoğlu örneğinde olduğu gibi yozlaşmanın burjuvazi ayağını görmezden geliyorlar. Çünkü kapitalizmin ve dinsel gericiliğin çürümüşlüğü birbirine "paralel" bir şekilde sürüyor.

Kadınların kaç çocuk doğurması gerektiği hakkında fetva veren AKP'ye göre "kürtaj haram ve cinayettir." Onlara göre kadınların tecavüze uğraması durumunda bile çocukları doğurması gerekmektedir. Annenin psikolojisi, ne durumda olduğu ve ne hissettiği umurlarında bile değildir. Toplumsal bir duyarlılık olmasaydı küçük yaşta evlilik de resmileşecekti.

Din tüccarlarının topluma egemen olması için çalıştığı gericilik her yerde karşımıza çıkmaktadır. Sokakta, otobüste, metroda, AKP'lisinin dilinde, çocuk yurtlarında, Kuran kurslarında, imam hatip okullarında... En başta kadınlar ve küçük çocuklar bu gericiliğin ahlaksızca saldırılarına maruz kalmaktadır. Ancak AKP için gericilikte de "durmak yok, yola devam" anlayışı yürürlüktedir. Milli Eğitim Bakanlığı çocukları doğrudan ilgilendiren bir projede Ensar Vakfı'nı yetkili kılarak amacının ne olduğunu ilan etmektedir.

Hayatın gerçek sahnesinde din adına sapıklar her türlü sapkınlıklarını hayata geçirirken, sanal iletişim ortamında bu ahlaksızlara alkış tutanlara dokunulmamaktadır. Facebook adreslerinde "devlet büyüklerine" hakaret ettikleri iddiasıyla yüzlerce insan gözaltına alınmış ve tutuklanmışken bu ahlaksızlara dokunulmamaktadır. Referandum sürecinde "Hayır" diyenlerin eşleri 'Evet' diyenlere helaldir" diyenler, sokakta tecavüze, şiddete uğrayan kadınların arkasından sapkınlıklarını kusanlar ve bu çürümüşlüğe ortak olanlar, aynı karanlık dünyayı paylaşanlar, yeni tecavüzcü adayları olarak dışarıda özgürce dolaşmaktadırlar.

Elbette bu karanlığı yaratanlar, bu dünyada, aydınlık günlerin ateşinde yanmaktan kurtulamayacaklardır.

AKP'den tecavüzcü Ensar'a okullarda yeni alan

Gericici iktidar tarikatlara tecavüzcü vakıflara desteğini sunmaya devam ediyor. Tecavüzcü Ensar Vakfı ile imzalanan yeni protokolle okullarda gericiliğe yeni alanlar açılırken sözde "eğitim" adı altında hayata geçirilecek kurslar karşılığında da vakfın kasasına para akıtılacak. Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) ve Ensar

Vakfı arasında imzalanan protokol çerçevesinde "Çeşitli eğitim, seminer ve sosyal etkinlikler düzenlenmesine dair işbirliği" yapılması kararlaştırıldı.

Bu işbirliği ile tecavüzcü vakfın "sanatsal, sportif, sosyal, kültürel, bilimsel ve teknolojik gelişimi desteklemeye yönelik eğitim, seminer, proje, gezi, kitap

okuma, yarışma, kamp, yaz okulu" gibi etkinlikler düzenleyebilmesinin zeminini döşendi. MEB Hayat Boyu Öğrenme Genel Müdürlüğü'nün Birlik Vakfı ile imzaladığı 3 yıllık protokol kapsamında ise açılacak kurslarda vakıf personeli olan "eğiticiler" görevlendirilebilecek ve bu kişilerin ücreti de ödenecek.

Yaşam alanlarımızın düşmanları İstanbul'u sele teslim etti!

18 ve 27 Temmuz'da yaşanan şiddetli yağmur ve dolu yağışı ile İstanbul adeta sele teslim oldu. Birçok ev ve iş yerinde su baskınları yaşandı, yaşananlar bunlarla da sınırlı kalmadı. Ana arterler, metro-lar, "afet sığınma noktası" olarak tanımlanan Avrasya Tüneli kapandı, toplu taşıma durdu. Çatılar uçtu, vinçler devrildi, çöken duvarın altında kalanlar yaralandı, insanlar sel sularına kapıldı...

İstanbul'da yaşanan "felaket" tablosu ile ilgili örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak kısaca ifade etmek gerekirse kent hayatı felce uğradı. Bu "felaket" tablosunun ardından ise uzmanlar çokça konuştu, hayatı felç edenin "süper hücre" olduğu söylendi. İktidar temsilcilerince belediye ve AFAD ekiplerinin gerçekleştirdikleri müdahaleler anlatıldı. Ayrıca belirtmek gerekir ki şiddetli yağmur yağacağı önceden meteoroloji tarafından tahmin edilse de, alınan önlem "vatan-daşlara dışarı çıkmayın" uyarısının ötesine geçmedi.

Yakın zamanda yaşananlar İstanbul için ilk de değildi. Yaşanan sel felaketlerinin en akılda kalanlarından bir tanesi de 2009 Eylül'ünde yaşanmış, 7'si servis aracında mahsur kalıp boğularak ölen kadın işçi olmak üzere 31 kişi hayatını kaybetmişti.

Yaşanan sel felaketinin ardından her ne kadar burjuva medya tarafından görmezden gelinip satır aralarında kalsa da,

meslek odaları ve bilim insanlarının yaptıkları açıklamalar yaşanan "felaketler"e neyin davetiye çıkarttığını açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) Yönetim Kurulu adına yapılan açıklamada yaşanan felaketlerin temelindeki rant politikalarına dikkat çekilmekte ve şöyle denilmektedir:

"Her şeyden önce bilinmelidir ki, yerleşim yerlerinde yaşanan sel felaketlerinin temel nedenleri, iklim değişikliğinden ziyade, plansız ve çarpık kentleşme, yetersiz altyapı ile merkezi ve yerel yönetimlerin kentleri rant politikalarına teslim etmesidir."

Başta metropoller olmak üzere, Türkiye'deki kent yapılaşması betonlaşma ve asfalt üzerine oluşturulmuştur. Yeşil alanların hızla yapılaşmaya açılması, kent ormanlarının yok edilmesi şehirlerimizin doğal dokusunu ortadan kaldırmıştır. Doğayla barışık olmayan bu kentsel yapılaşma nedeniyle, yağış ve yüzey suları toprak tarafından emilememekte, hızla akışa geçerek şehrin daha alçak kesimlerinde ve alt geçitlerde sel, taşkınlarla ve su baskınlarına neden olmaktadır."

Orman alanlarının ve su rezervlerinin kontrolsüzce tahrip edilmesi, kent planlaması adına öne çıkan algının yüksek binalar ve neredeyse tek bir ağaç bırakmadan tamamen betonlaşan-asfaltlaşan zeminler olması İstanbul'u çoktandır ya-

şanabilir bir kent olmaktan çıkartmıştır. Sermaye düzeni içerisinde rant politikaları uğruna çarpık ve kontrolsüz bir büyüme yaşayan İstanbul için uluslararası mimari ve kent planlama normlarına ve mevcut imar ve kent planlama kanunlarına uygun olan tek bir müdahaleden bahsetmek neredeyse imkansızdır. Bu tablonun bir sonucu olarak peş peşe yaşanan şiddetli yağışlar İstanbul'u teslim alabilmekte, bir felakete dönüşmektedir.

Kuşkusuz ki İstanbul'da yaşayan işçi ve emekçiler için yaşanan "felaketler" selle sınırlı değildir. Örneğin İstanbul için bir deprem "felaketi" beklenmektedir. Ayrıca Sanayi Devrimi ardından İngiltere işçi sınıfının yaşadığı sağlıksız koşulları aratmayacak konut alanlarında yaşayan, trafik çilesi çeken, bırakalım nitelikli bir yeşil alanı bir çocuk parkından dahi mahrum olan işçi ve emekçiler tarafından İstanbul'un yaşanılmaz bir kent olarak değerlendirilmesi için bir doğal afete-sel felaketine ihtiyaç yoktur.

Kısacası İstanbul'da yaşanan sel felaketi ne ilktir, ne de sermaye iktidarı devam ettiği sürece son olacaktır. Sermaye iktidarına son verilmediği sürece sermaye sahipleri ve onların sözcülüğünü yapan iktidarlardan İstanbul'u ranta kurban etmeye ve sel gibi "felaketler"e teslim etmeye devam edeceklerdir.

TMMOB: Yaşanan seller doğal afet değildi

Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB), 27 Temmuz günü İstanbul ve çevresinde yaşanan sel ve taşkınlarla ilişkin açıklama yaptı. Açıklamada "yerleşim yerlerinde yaşanan sel felaketlerinin temel nedenleri, iklim değişikliğinden ziyade, plansız ve çarpık kentleşme, yetersiz altyapı ile merkezi ve yerel yönetimlerin kentleri rant politikalarına teslim etmesidir" denildi.

TMMOB Yönetim Kurulu'nun açıklamasının ilgili bölümü şöyle:

"Yağmur suyunu tutması gereken yeşil alanlar birbiri ardına ortadan kaldırılırken, beton ve asfalt zeminde hızla akışa geçen suyu tahliye etmesi beklenen altyapı, drenaj ve kanalizasyon sistemleri de ihtiyacı karşılamamaktadır. Son yıllarda birbiri ardına yapılan çok katlı binaların ve kentsel dönüşüm uygulamalarının yükünü kaldırmaya uygun altyapı yenilenmesi yapılmamıştır. Altyapı eksikliği, sadece taşkınlarla yol açmamakta aynı zamanda metro, metrobüs, tramvay hatlarını da kullanılamaz hale getirmekte, yetersiz paratoner ve yangın önleme sistemleri yangınlara davetiye çıkarmaktadır."

Kentleri teslim alan bu rant politikaları, suların doğal akış yolları olan dere yataklarının ve taşkın alanlarının bile yapılaşmaya açılmasına neden olarak, felaketin boyutlarını daha da arttırmaktadır. Plansız ve çarpık kentleşme, tarım arazileri üzerine kurulan yerleşim yerleri, yok edilen orman alanları, bilinçsizce müdahale edilen dere yatakları ve kıyılar yaşadığımız felaketlerin temel nedenidir. Sorumlu da yağmur suları değil, hükümet ve yerel yönetimlerdir."

"Kentleşmeden rant elde edenler istifa etsin!"

Kuzey Ormanları Savunması, rant odaklı kentleşmeye ilişkin 30 Temmuz günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) önünde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında Türkiye kentlerinin insan odaklı değil, rant odaklı olarak şekillendirildiğine dikkat çekildi. Geçtiğimiz

günlerde gerçekleşen şiddetli yağıştan sonra İBB Başkanı Kadir Topbaş'ın halka tedbir almaları yönünde söylediği sözlerle değinilen açıklamada, yetkililerin ise hiçbir tedbir almadığına dikkat çekildi. Yağış ve sele rağmen mucize eseri can kaybı yaşanmadığına dikkat çekilen açık-

lamada; şu ifadeler yer verildi: "Kentsel dönüşüm projeleriyle nüfusunu arttırdıkları kentin altyapısını yenilemek yerine işlevsiz projelere vatandaşın cebinden milyarlarca dolar harcayan idareler, vatandaşları lağım suları içinde yüzdürmüş, vatandaşın sağlığını tehlikeye atmıştır."

Almanya ile son krizden yansıyanlar

Türkiye'nin Alman şirketleri hakkında soruşturma yürüttüğü yönündeki "iddialar" iki ülke arasındaki gerginliği bir üst boyuta taşıdı. Bunların "iddia" bile değil, "yalan" olduğunu öne süren Türk sermaye devleti şefi Erdoğan'ın büyük lafları ise kısa süre içerisinde yaşanan gelişmelerle boşa düştü. Öyle ki, sözde "yalanlar"a ilişkin açıklama yapan AKP hükümetinin yeni Başbakan Yardımcısı Bekir Bozdağ, "Almanya ile yürütülen süreçte bir iletişim sorunu olduğu tespit edilmiştir. Burada yaşanan problemler de bu mekanizmadan kaynaklanmıştır" diyerek, sorunu kabul etmiş oldu. Bozdağ, Alman şirketlerin soruşturulmadığını, ortada bir "iletişim sorunu" olduğunu öne sürse de Erdoğan'ın "İçişleri bakanıma, MİT müsteşarına sordum, yok böyle bir şey" türünden lafları ve İçişleri Bakanı'nın da benzer yöndeki iddialı sözleri boşa düştü.

BASİT BİR "İLETİŞİM SORUNU" MU?

Alman tekellerinin yöneticilerinin AKP şefleriyle doğrudan görüşmesine kadar büyüyen sorunun ne olduğu konusunda Bozdağ şunları söyledi: "İşin aslı şudur; 'FETÖ' ile iltisak ve irtibatı nedeniyle 140 Türk şirketiyle ilgili yürütülen soruşturma nedeniyle bu şirketler hakkında İnterpol vasıtasıyla bilgi talebinde bulunulmuştur. Bu şirketler arasında Almanya'da olanlar da vardır. Almanya ile yürütülen süreçte bir iletişim sorunu olduğu tespit edilmiştir. Burada yaşanan problemler de bu mekanizmadan kaynaklanmıştır. Bu iletişim hatası tespit edilmiş ve bu hata nedeniyle Almanya'dan istenen bilgi talebinden sarfı nazar edilmiştir. Bu bilgi talebi hafta sonu geri çekilmiştir. Bu bilgi talebi de Almanya şirketleri ile ilgili değildir. Türk şirketleri ile ilgili yürüyen bir soruşturma kapsamında İnterpol üzerinde yürütülen rutin bir soruşturmadan ibarettir."

Tartışmalara ilişkin Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi'nin açıklaması da iddialı lafların altının boş olduğunun bir diğer 'itirafı' oldu. Zeybekçi, Alman siyasetçilerin sert söylemlerini "kınasa" da Alman tekellerinin ve yabancı sermayenin yüreğine su serpmeye çalışarak şunları söyledi:

"Almanya'yla yaşadığımız bir olumsuz süreç oldu. Bu da maalesef sorumluluk makamında bir boşluktan kaynaklanan bir soruşturmaya ilgili. Bunun Almanya veya İnterpol aracılığıyla diğer ülkelere yansıtılmasında bir sorumsuzluk, bir anlık bir boşluk diyelim. Bununla

ilgili düzeltmeler, düzenlemeler yapıldı. Bir daha böyle bir hata asla söz konusu olmayacak."

Zeybekçi'nin esas vurgusu ise, sermayenin çıkarlarının korunma altında olduğuna yönelik ifadeleri oldu. Türk sermaye devletinin ve güdümündeki AKP'nin emperyalist tekellerin çıkarlarını korumak gibi bir temel sorumluluğunu da gözler önüne seren ifadeler şunlar oldu:

"... Türkiye'deki doğrudan yabancı yatırımlar, Türkiye'ye gelip yatırım yapan, bizimle beraber bu ülkenin kaderini paylaşmak üzere gelip, burada yatırım yapan şirketlerimizin başımızın üzerinde yeri vardır. Artık onlar bizim için aynı kurallara tabi yüzde yüz Türkiye sınırları içinde işteğal eden firmalardır."

Söz konusu krize ilişkin bir diğer gelişme de Alman tekellerinin yöneticileri ile AKP şefleri arasında gerçekleşen görüşme oldu. Bosch, Siemens, Mercedes, Metro Grup, Thyssen Krupp, Frankfurt Messe, Statkraft, Krone, BASF, PWC, Media Markt ve EBRD yöneticilerinin bulunduğu toplantıya, Başbakan Binali Yıldırım'ın yanı sıra Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi ile AB Bakanı Ömer Çelik katıldı.

Bu görüşmenin ardından yaptığı açıklamada Yıldırım, görüşmede yabancı sermayenin güvenini tazelemeye çalıştıklarını söylerken, görüşmede Alman sermayedarlarına "hukuki düzenlemeler" yapılacağı ve OHAL'in yakında kalkacağı gibi iddialı "güvenceler" de verildiği basına yansıdı.

TÜRKİYE KAPİTALİZMİNİN EMPERYALİST TEKELLERE BAĞIMLILIĞI

Bu tablonun işaret ettiği önemli birkaç nokta bulunuyor. Birincisi, ortada gerçekten uydurma bir iddia ya da yalan olsaydı, Erdoğan ve yaverleri İbrahim Kalın, Süleyman Soylu vb.leri tarafından ortaya atılan sert söylemlerin altını boşaltacak şekilde, "ortada bir sorun olduğu" kabul edilmez ve Alman tekellerinin yöneticileriyle böyle ani bir görüşme gerçekleşmezdi. Fakat böyle bir görüşme bir ihtiyaç haline geldi. Çünkü

Türkiye'nin "iletişim sorunu" olduğunu öne sürdüğü faaliyetleriyle ilgili, Alman tekellerinin soru işaretlerinin giderilmesi gerekiyordu. Bunun nedenine geçmeden şunu ifade etmek gerekiyor ki,

Erdoğan'ın "İçişleri bakanıma, MİT müsteşarına sordum, yok böyle bir şey" iddiasında bulunduğu yerde, gerçeğin hiç de böyle olmadığını ortaya çıkmış olması, AKP iktidarı içerisindeki krizin su yüzüne çıkmasına vesile oldu.

Öte yandan söz konusu sorun, AKP şeflerinin sermayenin kaygılarını giderme telaşı ve Alman

tekelleriyle görüşme ihtiyacı ile bir başka temel noktaya işaret ediyor. Sorunun ortaya çıkması üzerine atılan adımlar, sorunun Türkiye kapitalizmini ciddi bir çöküşe sürüklemeye potansiyeli taşımasından kaynaklandı.

Görüşmeye katılan tekellerin Türkiye'ye 10 milyar avronun üzerinde ihracat gerçekleştirdikleri ve 20 milyar avronun üzerinde sermaye aktardıkları basına yansırken, sorun, Türkiye kapitalizmini krediler, sıcak para vb. sermaye akışlarıyla ayakta tutan yabancı sermayeyi de doğrudan ilgilendiriyor. Türkiye'de kurulu yabancı sermaye ortaklı büyük şirketlerin -özellikle de otomotiv sektörünün- ihracat pazarlarının, Almanya başta olmak üzere Avrupa olduğu göz önünde bulundurulduğunda, yabancı sermayeyle yaşanabilecek ciddi bir kriz Türkiye kapitalizmini büyük bir çıkmaza sürüklemeye potansiyeli taşıyor.

Hal böyleyken, emperyalist tekellerin çıkarlarını daha doğrudan tehdit edecek sorunun önünü almak için AKP şefleri sorunun aslına dair "itiraf" da bulunarak "reis"lerinin söylemlerinin de altını boşalttılar. Kendilerini ayakta tutan sermayeye güven vermeye yönelik açıklamalar yapan AKP şefleri, bunlar yeterli olmayınca, Alman tekellerinin yöneticileriyle daha doğrudan görüşmek ve hatta hukuki kimi vaatlerde de bulunmak durumunda kaldılar.

AKP'nin yabancı sermayeye güven vermeye dönük hamlelerine karşın Almanya ve AB'de hâlâ tartışmalar gidilebilmiş değil. Görüşmelerin ardından Almanya tarafından, Türkiye'ye ekonomik yaptırım uygulanması yönünde AB

içerisinde de tartışmalar yürütülüyor. İlişkilerin seyrini şimdiden kestirmek mümkün olmasa da AB sözcüleri, mali yardımların kesilmesi ve ekonomik yaptırım gibi adımların, ancak daha net ayrılmalarla; üyelik müzakerelerinin resmi olarak askıya alınması ve Türkiye'nin AB sürecinin sonlandırılması gibi gelişmelerle gerçekleşebileceğini söylemiş oldular. AKP şeflerinin, tüm sert söylemlerine rağmen, hâlâ daha AB üyeliğini stratejik hedef olarak tanımlamaları, Gümrük Birliği anlaşmasını pekiştirme talepleri, AB'den daha fazla yardım beklentileri, gerilimler olsa da Türkiye'nin AB kapısında dilenmeye devam ettiğini gözler önüne seriyor. Zira yukarıda da altını çizdiğimiz üzere, Türkiye kapitalizminin ayakta durmasını sağlayan önemli bir payı başta Almanya olmak üzere AB ülkeleriyle kurmuş olduğu ekonomik ilişkiler oluşturuyor.

Tablonun işaret ettiği üçüncü bir nokta da AKP iktidarının "FETÖ" demagogisi üzerineydi. Kökleri Türkiye'de olduğu kadar uluslararası alanda da çok daha derinlerde olan cemaate Erdoğan AKP'sinin dokunabileceği sınırlar bir kez daha görüldü. AKP'nin cemaate yönelik kimi adımları, ABD emperyalizminin çıkarlarına dokunduğu yerde, bu konuyla ilgili sert söylemler yumuşatılmış ve bu konu üzerinden yaşanan gerginlik kısa sürede ötelenmişti. AKP iktidarı bu konuda açık bir şekilde geri adım atmıştı. Benzer bir sınırlılık şimdi de Alman tekelleriyle yaşanan sorun üzerinden ortaya çıkmış oldu.

"FETÖ" ve darbe girişimini bahane ederek Türkiye'de kendi iktidarını pekiştirmeye yönelik; toplumsal muhalefeti OHAL ve faşist dikta rejimiyle ezmeye çalışan Erdoğan AKP'si, cemaat ile kurduğu köklü ilişkiler sayesinde bugünlere geldiğini ortaya dökmeyeceği gibi, cemaatin emperyalist tekeller ve onların egemenliğindeki kurumlarla olan bağlarına da dokunmayacağını güvencesini vermiştir.

Ve son olarak Erdoğan'ın "İçişleri bakanıma, MİT müsteşarına sordum, yok böyle bir şey" iddiasında bulunduğu yerde, gerçeğin hiç de böyle olmadığını ortaya çıkmış olması, AKP iktidarının içsel zayıflığının, diktaş tutmayan çatlaklarının bir yansımasıdır. Kendisini çevreleyen basınç büyüdükçe, özellikle de kaçınılmaz olarak gelişecek sınıf ve emekçi kitle hareketinin yaratacağı sarsıntılar vuku bulduğunda, dinci-gerici iktidarın köhne bir harabe gibi yerle bir olması engellenemeyecektir.

Emperyalist tekellerin çıkarlarını tehdit edecek sorunun önünü almak için AKP şefleri sorunun aslına dair "itiraf" da bulunarak "reis"lerinin söylemlerinin de altını boşalttılar. Yeterli olmayınca, Alman tekellerinin yöneticileriyle görüştüler.

ITUC raporladı: Türkiye bir sömürü cehennemidir!

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), her yıl olduğu gibi bu yıl da Küresel Haklar Endeksi'ni açıkladı. 2017 yılı için 139 ülkede 97 parametre üzerinden işçi hakları incelendi. Türkiye, işçi haklarının yoksunluğu konusunda 1'den 5'e kadar puan verilerek hazırlanan raporda 5 'tam puan' ile "Hakların Güvence Altında Olmadığı Ülkeler" arasına girdi.

İşçi-emekçilerin yaşadığı ağır çalışma koşulları ve hak ihlalleri gerçeğini ITUC hazırladığı raporla ortaya koydu. Türkiye, 139 ülke arasında işçi haklarının en kötü olduğu ilk 10 ülke arasına girdi. Bu 'başarı' Türkiye'nin sermaye için ucuz iş gücü, kuralsız sömürü cenneti olduğu anlamına geliyor.

ITUC'un raporuna göre tüm dünyada sendikal faaliyete yönelik saldırılar, işçi haklarının ihlalleri, eylem-grev yasakları artmaktadır. 84 ülkede her türden işçi grupları iş yasalarının dışında tutulmaktadır. 51 ülkede sendika üyelerine yönelik saldırılar olurken, 11 ülkede (Bangladeş, Brezilya, Kolombiya, Guatemala, Honduras, İtalya, Moritanya, Meksika, Peru, Filipinler ve Venezuela) sendikacılar öldürüldü. Ülkelerin dörtte birinden fazlasında bazı işçilerin veya işçilerin tamamının grev hakkı yokken, dörtte

üçünde de toplu pazarlık hakkı yok. 50 ülkede ifade ve örgütlenme özgürlüğü ya yok ya da sınırlandırılıyor.

OECD verilerine göre de Türkiye mesainin en uzun olduğu ülke sıralamasında ilk sırada. Türkiye'de haftalık 50 saat ve üzeri çalışan işçi oranı %43'ün üzerinde. İkinci sırada %28,8 ile Meksika, %27

ile Güney Kore geliyor. Yıllık ortalama çalışma süresinde de 1.855 saat ile Türkiye "lider" konumunda.

Bütün bu veriler OHAL koşullarında gitgide derinleşmektedir. OHAL'den istifade grevleri yasaklayanlar, sermayenin önünü açmakta, işçi sınıfına cehennemi yaşatmaktadır. 100 binin üzerinde kamu

çalışanı ihraç edilmiş durumda. Kamuda ve özel sektörde iş güvencesinin esamesi okunmamaktadır. Kuralsızlık artık kural olmuştur. İş cinayetleri artmaktadır. OHAL'de geçen bir yılda 1963 işçi sömürü çarklarında katledilmiştir. Çalışma saatleri uzamaktadır. İşçi sınıfının elindeki kırıntı düzeyindeki haklara göz dikilmiştir.

Sözde anayasal hak olan sendikal örgütlenme özgürlüğü Türkiye'de yoktur. İşçi sınıfı için en ufak bir özgürlük ve hak, sömürü düzeninin kavranması ve ona karşı mücadele ile elde edilebilir durumdadır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın Ocak 2017 verilerine göre 12 milyon işçinin yaklaşık 1,5 milyonu, yani %12'si sendikalıdır. Bu düşük oran bile gerçeği yansıtmamaktadır. Hükümet yanlısı sarı sendikalar, Türk Metal çetesi gibi işçi sınıfına ihanet içerisindeki sendikalara üye işçiler de bu orana dahildir. Ayrıca DİSK'in açıklamasına göre sendikacı işçilerin yalnızca dörtte biri TİS kapsamında bulunmaktadır. Bütün bunların ışığında gerçek anlamda sendikal örgütlenme %2-3'ler seviyesindedir. Bu da işçi sınıfının %97-98'inin örgütsüz olduğu anlamına gelmektedir ki; sermaye devletin istediği tam da budur.

Türk-İş verilerine göre 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının 1.508 lira, yoksulluk sınırının 4.913 lira olduğu bir ülkede Asgari Geçim İndirimi (AGİ) ile birlikte 1.404 liralık bir asgari ücret belirleniyor. AGİ'nin devlet desteği olduğu düşünüldüğünde patronun cebinden çıkan gerçek asgari ücret 1.270 lira oluyor. Özetle devlet vatandaşlarına "sizi açlıkla, yoksullukla terbiye edeceğim" diyor.

Peki, asgari ücreti kaçımız alabiliyoruz? Resmi verilere göre yaklaşık 6,5 milyon işçi asgari ücret alıyor. Fakat 2,5 milyon işçi asgari ücretten fazla maaş alsada da, patron daha az vergi ve sigorta primi yatırmak için maaşları asgari ücret üzerinden gösteriyor. Ve yaklaşık 1 milyon da maaşı asgari ücretten gösterilse de asgari ücretin de altında maaş alıyor.

Yaklaşık 2,5 milyon kayıt dışı çalışan işçinin 1,6 milyonu asgari ücret veya altında maaş alıyor. Tabii bu rakamlar Ortadoğu'daki savaş, Türkiye'deki göçmen gerçeği ve ucuz iş gücü olarak görülmeleri ile birlikte net olarak hesaplanamıyor.

Sonuç olarak asgari ücretle çalışanları, 3 milyonluk işsizlik ordusunu ve ai-

Asgari ücret dedikleri...

lelerini düşündüğümüzde Türkiye'de on milyonlarca insan sefaletle mahkûm bir şekilde yaşamak zorunda bırakılıyor.

Sözde sigorta primlerini eksik yatırmamanın, kayıt dışı işçi çalıştırmanın, asgari ücretten az maaşla işçi çalıştırmanın cezaları var. Hepsisi de komik cezalar... Patronlar cezaları ödese de kârına kâr katmaya devam ediyorlar. Mesela asgari ücretten düşük maaşla işçi çalıştırmanın cezası aylık 167 lira.

Patronlar 1.404 lirayı çok görüyor. Ya zorunlu fazla mesailer, çalışma saatleri-

nin uzatılması ile sorunu çözüyorlar ya da verdikleri parayı elden veya ek kart ile geri alarak. Her koşulda asgari ücretin altında milyonlarca işçi çalışıyor, sermayeyi büyütme, ömrünü tüketmeye devam ediyor.

"Maaşı bankadan çekince üstünü getir" tehditleri özellikle tekstil sektöründe çok yaygın. Şimdi de birçok tekstil atölyesinde işçilerin hesap kartlarına ek kart çıkartan patronlar hiç yorulmadan bankaya yatırdığı maaşın bir kısmını yatırmaz geri çekiyor.

Ek kart uygulamasını, asgari ücretin altında çalıştırılmalarını BİMER'e şikayet eden işçiler ise elleri boş dönüyor. Patronların baskısından korkan işçilerin bir kısmı sahte isimlerle başvuru yapıyor. Devlet bu başvurular karşısında patronu koruyor.

Asgari ücretin altında işçi çalıştırıldığı dair ses kaydının olduğu şirketlerde, BİMER üzerinden şikayetler ve başvuruların olduğu şirketlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın müfettişleri tüm çalışmaların yasalara uygun olduğu yönünde raporlar hazırlıyorlar.

Sermaye devletinden ve kurumlarından da sermayedarları korumasını beklemek gerekmez mi? Açlık ve yoksulluk sınırının altında asgari ücret belirleyen hükümetin patronları koruması-kollaması doğal değil midir?

Bütün bunların karşısında halen susmamız, ayağa kalkmamamız şaşırtıcıdır. Bir ömrü açlıkla geçirip, patronların sermayelerini arttırarak yaşamak ve çocuklarımızı, torunlarımıza, gelecek nesillere daha da ağır çalışma koşullarını bırakmak asıl şaşılacak olandır.

Tekstilde ucuz işçilik seferberliği

Yüzde 3,4 pay ile dünyanın önde gelen tekstil ve hazır giyim ihracatçılarından olmakla övünen sermaye çevreleri, başta Çin olmak üzere ucuz emek gücüne sahip diğer gelişmekte olan ülkelerin artan rekabet baskısı altında olduklarından sürekli şikayet etmektedir. Çin'in kullandığı ucuz emek gücü ile rekabet edebilmek için aynı ucuz işçiliği Türkiyeli işçilerden beklemektedir.

Bu nedenle, Türkiye için dış ticaret dengesine en çok katkı sağlayan tekstil sektörü, işçi sınıfı açısından ise en kural-sız, güvencesiz, sağlıksız ve yoğun çalışmanın, düşük ücretlerin, aşağılanma ve baskının hakim olduğu bir sektördür.

Yakın zamanda yaşanan birkaç örnek ise bu söylediklerimizi açık bir şekilde göstermeye yetiyor.

Bağcılar'da, üç vardiya şeklinde çalışılan Bektaş Tekstil'de işçilere 12 saat çalışma dayatılıyor. Yemeğinden, temizliğine tüm işler aynı işçilere yaptırılıyor. Resmi tatiller sayılmıyor, yeme içme bile molalarda değil işin yoğunluğuna göre iş başında birkaç dakikaya sığdırılıyor. Hamile kadınlar dahi 12 saat çalıştırılmaya tabii tutuluyor. Aynı işi yapmalarına rağmen kadın işçiler daha düşük ücret alıyor. Alınan ücretler asgari ücret olarak gösterilip, elden tamamlanıyor. Suriyeli ve emekli işçiler sigortasız bir şekilde çalıştırılıyor. Denetimlerde ise işçilere şikayette bulunmamaları yönünde tem-

bihler yapılıyor.

Tekstil işçilerinin yoğun sömürüsü ve en az maliyetle çalıştırılmasına bir diğer örnek ise, Adana'da bulunan Bakırlar Tekstil. İşçiler içme suyundan bile mahrum bırakılıyor. Yeni fabrika kuracak imkanı olan Bakırlar Tekstil fabrikasının musluğu iki aydır akıyor, işçiler su içemiyor.

İzmir Gaziemir, Ege Serbest Bölge'de bulunan Meris Tekstil'de ise işçilere günde bir kez tuvalet izini veriliyor, mesai ücretleri ödenmiyor. Ücretler asgari ücret üzerinden gösteriliyor. Ücretli izinler gasp ediliyor.

İşçiler bu sorunları bildirmelerine rağmen denetlemenin yapılmadığını, ya da denetimden patronun haberi olup önlem aldığını, denetimcilerin de göstermelik bir geliş yaptıklarını dile getiriyorlar.

Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası'nın örgütlenme çalışması sırasında çoğu fabrikada karşılaştığı işçilerin sigortadan yoksun, asgari geçim indirimi verilmeden çalıştırıldıkları gerçeği de yakın zamanda yaşananlara örnek teşkil ediyor. Öz İplik-İş'in temas ettiği bu fabrikalarda patronlar, işçilerin maaşlarını yatırdıkları hesaba bağlı olarak ek kart çıkartıyor. Maaş zamanı işçinin hesabına, asgari ücret ve asgari geçim indirimi yatıyor, ardından asgari geçim indirimi ek karttan çekiliyor. Yani işçiler asgari ücretin

dahi altında çalıştırılıyor. Dahası var, bu durumun devlete yakınlığıyla bilinen bir sendika tarafından Başbakanlık Bilgi İşlem Merkezi'ne (BİMER) bildirilmesine rağmen hiç bir sonuç çıkmıyor. Tek tek belirlenip Çalışma Bakanlığı'na bildirilen fabrikalara da hiçbir işlem yapılmadığı biliniyor. Bunların içerisinde kimi fabrikalara gelen bakanlık müfettişleri ise "iş verenlerin iş imkanı açtığı, işçinin sendikayla işinin olmayacağı" yönlü öğütler sıralayıp geri gidiyor.

Sermayenin işçi sınıfına yönelik sömürü politikası, Ulusal İstihdam Stratejisi'nin (UİS) son açıklanan eylem planında da vurgulandığı gibi; daha fazla esnek çalışma biçimi, daha fazla istihdam, daha fazla rekabet gücü için sermaye ve devlet seferber oluyor, el ele çalışıyor.

Bizlerin üzerinden gerçekleştirilen yoğun üretimle devasa kârlar yapan, dünya rekabet sahnesinde bizlerin canıyla yer alanlara karşı koyacağımız silahlar elbette ki onların elinde bulunan yasalar, mahkemeler, bakanlıklar, müfettişler değil. Kadın, erkek, çocuk, genç, yaşlı, yerli, göçmen, bütün işçiler olarak harcadığımız emek sonucunda çıkardığımız değerler bizim asıl gücümüzdür. Biz üretiyoruz, gücümüzü de buradan alıyoruz. O halde haramilerin emeğimize ve geleceğimize el koymalarına izin veremeyelim, birbirimize ve emeğimize sahip çıkalım.

Kamuda TİS görüşmeleri başladı

Kamuda 2018-2019 yıllarını kapsayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmeleri 1 Ağustos'ta başladı. TİS görüşmeleri kapsamında hükümet yetkilileri ve kamu sendikaları görüştü. Yandaş Memur Sen görüşmelerde kamu emekçilerinin ihraç edilmesini "FETÖ" demagojisiyle savunurken, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) eşbaşkanları ise ihraç edildikleri gerekçesiyle görüşmelere alınmadı. KESK'in heyet üyelerini değiştirme talebini de kabul etmediği öğrenildi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nda yapılan görüşmeye Kamu Sen, Memur Sen, "kamu işveren heyeti" ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Jülide Sarıeroğlu katıldı.

Toplantıda konuşan Sarıeroğlu, kamu emekçilerinin haklarının gelişmesi için çalıştıklarını öne sürerken, AKP döneminde kamu emekçilerinin haklarında büyük ilerlemeler olduğunu iddia etti. Sarıeroğlu, kamu emekçilerinin haklarından ne anladıklarını ise "Devletimizin bekası için çok boyutlu mücadeleye devam ediyoruz" sözleriyle ifade etti.

Yandaş sendika Memur Sen Genel Başkanı Ali Yalçın ise konuşmasını "15 Temmuz, şehit ve gaziler" edebiyatıyla süsledi. 110 bin kamu çalışanının ihraç edilmesini, 30 bininin ise hâlâ açığa alınmış halde olmasını savunan Yalçın "15 Temmuz sonrası alınan tedbirler yerinde tedbirlerdir" dedi. 112 genel, 658 tane de bağlı iş kollarına dair taleplerinin olduğunu söyleyen Yalçın, emekçilerin haklarına dönük saldırılara destek verdiklerini söylemesine karşın "Biz kamu görevlileri olarak külfetten payımıza düşene hep razı olduk. Nimetten payımıza düşen ile ilgili itirazımız var" dedi.

Kamu Sen Genel Başkanı İsmail Konuk ise "milli gelir" artışına rağmen kamu emekçilerinin gelirden pay alamadıklarını, önceki TİS'te alınan 20 kararın da uygulanmadığını ifade etti.

Konuşmaların ardından TİS görüşmeleri başladı.

Tekno Maccaferri'de grev başladı

Düzce'de bulunan İtalyan menşeli Tekno Maccaferri ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında süren toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine 31 Temmuz'da grev başladı. "Bu iş yerinde grev var!" pankartını fabrikaya asan işçiler sloganlarla greve başladı.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı

Adnan Serdaroğlu, Mart ayından bu yana süren görüşmelerden sonuç çıkmaması üzerine greve başladıklarını belirtti. Patronların grev yasaklarına güvenerek işçilerle alay etmeye çalıştıklarını ifade eden Serdaroğlu, Tekno Maccaferri patronuna seslenerek; "Hükümete güvenip insanları greve sürükleme düşünceniz varsa oradan bir sonuç alamazsınız.

Hükümet bu grevi yasaklarsa bilin ki burada huzuru ve güveni bulamazsınız" dedi. Fabrika yönetimi grevi engellemek için grev oylaması talep etmiş ve SGK kayıtlarında 37 kişi arttırarak 21 Haziran 2017'de yapılan oylamada greve hayır kararı çıkartmıştı. Sendikanın itiraz başvurusu üzerine Düzce İş Mahkemesi grev oylamasını iptal etmişti.

KHK'lar ve kamu emekçilerinin direnişi

OHAL ve KHK saldırılarına karşı kamu emekçilerinin başlattığı direnişler farklı kentlerde farklı biçimlerde devam ediyor. Nuriye ve Semih KHK ve OHAL zulmüne karşı direnişlerini açlık grevi biçiminde sürdürüyorlar.

Biçimleri farklı olsa da direnişlerin hepsi OHAL ve KHK'larla hayata geçirilen saldırıların son bulması için yapıyor. Taleplerin ve mücadele biçimlerinin ortak olmasına rağmen maalesef direnişler ve direnişçiler arasında ortak hareket etme zeminleri yakalanabilmiş değil. Zaman zaman başka kentlerdeki direnişçiler aynı taleple direnişi sürdüren Nuriye ve Semih'in destekçisi durumuna düşebiliyorlar. Halbuki destekçi değil, bizzat aynı direnişin parçasıdır. Böyle bir durumun yaşanmasının nedenleri arasında grupçu yaklaşımların özel bir payı var. Bazı direnişçilerin, Nuriye ve Semih'in açlık greviden kaynaklı yaşadıkları sağlık sorunları ve karşılaştıkları baskıyı öne çıkarmak ile destekçi konumuna düşmek arasındaki farkı kavramalarını da buna ekleyebiliriz. Bu kavrayışsızlık direniş alanlarında daha güçlü ve bütünlüklü bir duruşun sergilenmesini engelleyici bir rol oynuyor.

DİRENİŞLER VE SENDİKA YÖNETİMLERİNİN TUTUMU VE KESK İÇİNDE KALMAK YA DA KALMAMAK KARMAŞASI

Direnişlerin KESK ve bağlı sendikaların yönetimleri tarafından yalnız bırakıldığı görülen bir gerçektir. Kendilerince "haklı" gerekçeleri de olabilir. Fakat bu gerekçeler hiçbir biçimde görev ve sorumluluklarından kaçmaları gibi bir pratiğe dönüşmemeliydi. KESK ve bağlı sendikaların yönetimlerinin görevi KESK'in mücadele değer ve birikimini en ileriden temsil etmek olmalıydı. Süreç hiç de böyle yaşanmadı. Kamu alanında yaşanan ihraçlar karşısında KESK ve bağlı sendikaların yönetimleri mücadelenin gereklerini yerine getirmek yerine sürekli geri çekilen, çekildikçe de korkuları derinleşen bir pratiğin içine düştüler. Bu da direnen emekçilere, temsil etme iddiasında buldukları değer ve ilkelere yabancılaşmaları sürecini daha hızlandırdı. ("Daha" diyoruz, zira KESK'e hakim anlayışlarının mücadeleye değer ve ilkelerine yabancılaşması uzun bir zamandır yaşanan bir durum.)

Yönetimlere gelenler yönetici olmanın olanaklarından sonuna kadar faydalanırken, sorumluluklarından da sonuna

kadar kaçıyorlar. Tabandan yükselen bir basınçla karşı karşıya kalmamaları, anormal olan tutumlarını kendilerince normal olarak kanıksatmalarını kolaylaştırıyor. Bunun ilerici mücadele birikimini tahrip etmekten ve emekçilerin korku duvarını yükseltmekten başka bir sonucu olmadı, olmayacaktır. Aşılması gereken de normalleştirilmeye çalışılan korku duvarlarıdır. Direnen emekçiler kendi cephelerinden tam da bunu yapmaya çalışıyorlar.

İstanbul'daki direnişler KESK İstanbul Şubeler Platformu adıyla gerçekleştiriliyor. Pankartlarda yazan imza dışında durumun böyle olduğu söylenemez. Direnişçiler birçok konuda yalnız bırakılıyor, yer yer bazı şubeler tarafından doğrudan karalayıcı ve yıpratıcı bir saldırıya konu edilebiliyorlar. Bazı yöneticiler ve bazı şubelerin yönetim kurullarının tamamı, destek olmadıkları gibi direniş kırıncı duruma düşen tutumlar sergileyebiliyorlar.

Bu tutumlarının bir kısmını açıktan ifade etmekten de çekinmiyorlar. Direnişçiler ve KESK İstanbul Şubeler Platformu'nun ortak yaptığı bir toplantıda bir şube başkanına neden direnişe destek vermedikleri sorulduğunda, "Bakırköy bize çok uzak, yakında olsaydı gelirdik" gibi utanç verici ifadelerle yanıt verebiliyor. Bahsi geçen şube direniş alanına toplu taşımaya en fazla 40 dakika mesafede yer alıyor.

Yine birçok şube yöneticisi direnişleri itibarsızlaştırmak, gözden düşürmek, zayıflatmak ve en çok da kendi gerici tutumlarının üstünü örtmek için "direnişçiler kendi kafasına göre karar alıyorlar, bağımsız hareket ediyorlar" gibi gerici bir propagandayı yaygınlaştırabiliyorlar. (Onlara kalsa direnişlerin yapılması gereksiz, bir an önce bitirilmelidir.) Sorsanız siz ne yaptınız diye, alacağınız demagojik yanıtlarından çıkaracağınız sonuç, direnişleri ve direnme anlayışını güçlendirecek hiçbir şey yapmadıkları ve yapmak gibi bir niyetlerinin olmadığıdır. Benzer sayısız örneği sıralayabiliriz fakat tablonun anlaşılması için bu kadarı yeter de artar bile.

Tablo böyleyken ve bu gerçekliği bir-

çok direnişçi görüyorken, hâlâ yöneticilerden medet uman bir tutum içine girmenin yapılan gerici politikaları meşrulaştırmaya hizmet edeceğini görmek gerekir. Direnişçiler yöneticilerin bu tutumlarına sessiz kalmamalı ve her fırsatta gerçekleri yüzlerine vurmaldırlar. Bununla da yetinmemeli, yöneticilerin yapmaları gereken bir dizi görevi üstlenmeli ve KESK'in gerçek temsilcileri olarak davranmalıdırlar. Mümkün olan her yerde yönetim toplantılarına katılmalı ve genel üye toplantısı organize edilmesi için çabalamalı-

dırlar. Bunlar sadece direnişçilerin değil, direnişlere samimi destek veren bütün kamu emekçilerinin görevi olmalıdır. Mücadele kırıncı, icazetçi anlayışlar ancak böylesi bir tutum ve pratikle aşılabılır. Bu tutumu sergilemek için emekçiler grupsal kaygılarla değil, mücadelenin ihtiyaçları üzerinden süreci ele almalıdır.

Bu tutumları almak KESK dışına düşmek değil, aksine KESK'e sahip çıkmaktır. Aksi tutumlar ise bizzat direnen, mücadele eden emekçileri KESK'ten ve bağlı sendikalardan yalıtın ve onların "yalıtılmasına" neden olan sonuçlar doğuracaktır.

TEKİL DESTEKLERİN ÖNEMİ VE SINIRLILIĞI

Bugün sınırlı sayıda şube yöneticisi ve kamu emekçisi direnişlere düzenli destek sunuyor. Bunlar önemli ve anlamlı desteklerdir. Ama aynı yöneticilerin/üyelerin şube yönetim kurulları haftalardır toplanamayabiliyor, şube üye toplantıları yapılmayabiliyor. Üyelerine uzun zamandır direnişlerle ilgili bir mesaj dahi göndermeyen şubeler var.

Bu sorunları aşmak için, şubeye bağlı üyelere direnişleri anlatma ve destek örgütlenme çabası ortaya konulmadıkça bireysel yapılacak en radikal eylemin bile sınırları olduğu bilinmelidir. Böyle bir pratik direnişlere samimi destek sunan kamu emekçilerinin ve yöneticilerinin aynı sendikada ya da çalışma alanında yer alan emekçilere yabancılaşması, kendini oralardan yalıtması sonucunu doğuracaktır.

Direnmenin gerekliliğini kavramış ve buna uygun pratik sergileyen her kamu

emekçisi direnişlere desteğin kitleselleşmesi ve güçlendirilmesi için elinden geleni yapmalıdır. OHAL ve KHK uygulamalarına karşı mücadele etmek sadece ihraç edilen ve direnişi seçen emekçilerin görevi değildir. Bu görev güvencesizleştirme, kimliksizleştirme saldırısıyla karşı karşıya kalan bütün kamu emekçilerinin görevidir. İlerici, devrimci kamu emekçileri bu bilinçle hareket etmeli ve diğer emekçileri de aydınlatan, mücadeleye katan adımlar atmalıdır.

DİRENİŞÇİLER VE DİRENİŞİN GÜÇLENDİRİLMESİ

Direnişi sürdüren kamu emekçilerinin planlı ve daha net hedeflerle hareket etmesi direnişin güçlendirilmesi için önemli bir yerde duruyor. Direnişçiler "bizim işimiz direnmek" anlayışından ne kadar sıyrılırlarsa direnişin meşru taleplerinin daha fazla emekçi tarafından sahiplenilmesini sağlayabilirler. Bu da direnişi alanlar dışına, bizzat iş yerlerine taşımakla mümkün olur. Direnişçilerin üyesi oldukları şubelerin bunu şimdiye kadar yapması gerekirdi. Bırakalım bunu yapmayı, buna hizmet edecek bir tek bildirim dahi iş yerlerinde dağıtıldığı söylenemez. Yapılmayan bu gibi işlerin yerine getirilmesi için direnişçilere ve devrimci-ilerici kamu emekçilerine önemli görevler düşüyor. Bunun bilinciyle hareket edilmeli ve buna uygun pratik örgütlenmelidir.

Direnişçiler cephesinden direnişi güçlendirecek daha güçlü adımları atmanın yolu ise bugün soruna dönüşmüş bazı konuların aşılması için adımlar atmak ve aralarındaki bağı yeniden ve daha güçlü bir temelde inşa etmekten geçiyor. Direnişçilerin arasındaki bağların zayıflaması, direnişin zayıflamasına ve onarılması zor sorunların yaşanmasına zemin hazırlıyor. Yaşanan bu aşınmaların ve bütün sorunların çözümü için atılması gereken ilk adımların başında direnen bütün emekçilerin kendini ifade edeceği, ortak değerlendirmelerin yapılacağı ve kararların alınacağı güçlü zeminler yaratmak gelmektedir.

Direnişçiler ve mücadelenin aktif bir parçası olan devrimci-ilerici emekçiler kazanım elde etmek için güçlü bir kenetlenme içine girmelidir. Küçük hesaplar, kaygılar bir kenara bırakılarak her türlü araç ve yöntem haklı ve meşru olan taleplerin kazanılması için hayata geçirilmelidir.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

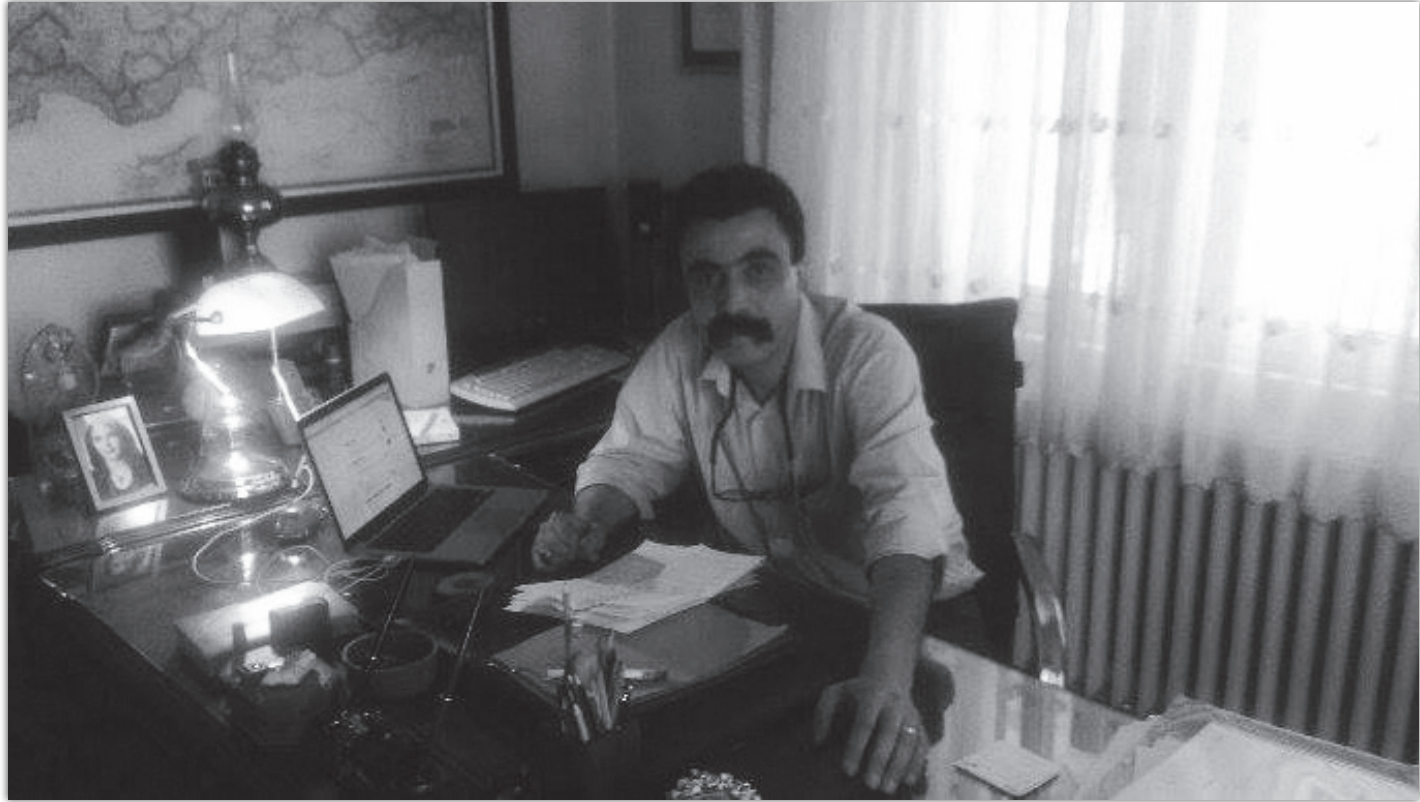
“Tarihsel olarak doğru yerde olduğumuzu düşünüyorum”

Tutsak devrimci kamu emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça geçtiğimiz günlerde hapisanede zorla Sincan Hapishane Kampüsü içerisindeki hastaneye sevk edildi. Konuyla ilgili olarak, Gülmen ve Özakça'nın avukatı Av. Selçuk Kozağaçlı ile konuştuk...

- Geçtiğimiz günlerde Nuriye ve Semih'e kendi iradeleri dışında bir müdahale gerçekleşti. Son durumları nedir? Bu müdahale ile devlet neyi hedefliyor?

- Gelişmeleri iki taraflı anlatayım. Birincisi, Nuriye ve Semih'in haksız tutuklanmaları üzerine itiraz ettik. Mahkeme bu itirazımızı reddetti. Anayasa mahkemesine başvurduk. Anayasa mahkemesi bir tedbir kararı vermedi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurduk. AİHM'in iç tüzüğü'nün 39. Maddesi'ne göre tedbir talepli bir inceleme başladı. (2 Ağustos'ta AİHM tedbir talebini reddetti - Kızıl Bayrak) Bu incelemede, içerisinde mahkeme kararı ile Nuriye ve Semih'in kendi doktorlarının da bulunduğu, bazı tıbbi değerlendirmeler yapıldı. Biz yaşam hakkı ihlali ve kötü muamele iddiası ile başvuruda bulunmuştuk. En son inceleme Numune Hastanesi sağlık kurulunda yapıldı. Buraya sağlık kurulu hekimleri ve Nuriye ve Semih'in kendi hekimleri katıldı. 28 Temmuz Cuma günü bu kurulun karar verdiği anlaşılıyor. Karar kısaca: Nuriye ve Semih'in hayati tehlike içerisinde oldukları, yaşamlarını yalnız başlarına sürdüremeyecekleri, hapishanede kalmalarının uygun olmadığı, fakat tutukluluk hallerinin kaldırılmasına da gerek olmadığı, hapishane hastanesinde veya hastanelerin mahkûmlara özel bölümünde tutulabilecekleri yönünde bir karar verdi. Tabi bu karar son derece kötü uygulandı. 28 Temmuz'un gece yarısı refakatçileri yanıtılarak hücreden çıkarıldılar. Ve zor kullanılarak Sincan Kampüsü içerisindeki devlet hastanesine getirilerek birer oda içerisine kapatıldılar. Özellikle Semih'in çok ciddi darp gördüğü, fiziksel açıdan zorlandığı, getirilinceye kadar işkence gördüğü anlaşıldı. Nuriye'nin fiziksel gücü daha düşük. Onu o yüzden zorla götürebilmişler, fiziksel direnci çok fazla olmamış. Fakat o da slogan atarak protesto etmiş. Ağzını kapatmışlar.

Şimdi bu kararın uygulanmasında önemli sorunlar var. Birinci sorun, hapishanede bulunmalarının uygun olmadığına karar veren raporu olan bu kişilerin

hapishaneye zorla yatırılmaları bizim hukukumuzda uygun değil. 2003 tarihli Avrupa Birliği sözleşmesi, Lizbon sözleşmesi ve hasta haklarına ilişkin yönetmelik yetişkin insanların zorla hastaneye yatırılmayacağını belirtiyor. Ama maalessiz tutukluluk öne sürülerek böyle bir zorlama yapıldı. Biz bunun hukuka aykırı olduğunu düşünüyoruz. Ayrıca bu saldırı sırasındaki darp ve işkencenin de suç olduğunu düşünüyoruz. Bunların hepsi için suç duyurusunda bulduk. Açlık grevini bırakmaları yönünde baskı yapmışlar fakat onlar da bırakmayacaklarını, sürdüreceklerini söylemişler. Şu andaki durum, her ikisi de ayrı ayrı bir odada bulunduruluyorlar, hastane odasında. Havalandırma bahçeleri yok. Ve avukat görüşü yapılabiliyor. Kapalı görüş yapma imkanı yok ama bugün açık görüş yapıp yapılmadığını öğreneceğiz. Aileleri ziyarete gittiler. Durum bu şekilde. Bu, infaz kanununun 16. Maddesi'ne dayanıyor. Ama bunun tutuklular için uygulanmasını kabul etmiyoruz. Bu durum da anayasaya aykırı. Hakkında kesin hüküm verilmiş ve ceza infazı çeken insanlar için hazırlanmış bir madde. Bunlar için hakimlerin tahliye kararı verme imkanı bulunmadığı için cumhuriyet savcılığına özel bir inceleme sonucu infaza ara verme yetkisi de verilmiş. Oysa Nuriye ve Semih hükümlü değil tutuklular. Sağlık sorunu ile ilgili tahliyeleri yargıç tarafından hiçbir prosedüre bağlı olmadan her

zaman verilebilir. Bu saldırılar ağır saldırılar ama Nuriye ve Semih'in moralleri gayet iyi. Taleplerinin kabul edilmesini istiyorlar. Ve eylemlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

- Nuriye ve Semih açlık grevine devam ederken dışarıda da devam eden bir mücadele var. Gerek Yüksel Direnişi, gerek Mahmut Konuk'un, Cemal ve Zeynep arkadaşın, KESK Şubeler Platformunun, Nuriye ve Semih için Dayanışma'nın ve Türkiye'nin diğer yerlerinde de yapılan eylem ve direnişler var. Bu eylemler yeterli midir? Bu mücadele örneklerine bakarak toplumsal muhalefete dönük nasıl bir çağrıda bulunursun?

- Tabi çok geniş bir alan. 71 yaşında eski bir ölüm orucu gazisi Mehmet Güvel 30. gününde bugün. Kendisi de ihraç edilmiş bir kamu emekçisi olan Esra 70. güne yaklaşıyor ve Esra'nın Semih'in eşi olması dışında bir eylemci olarak fark edilmesi lazım. Yine Türkiye'nin birçok yerinde insanlar eylemlerini sürdürüyorlar. Malatya, Düzce, Bodrum gibi... Elbette yeterli değil. Zaten bu eylemler, Nuriye ve Semih'in de dâhil olmak üzere siyasal-toplumsal bir muhalefeti ateşlemek, harekete geçirmek, haksızlığa karşı mağdurlarda bir cesaret yaratmak, direnilebileceğini göstermek için yapılmış öncü eylemler. Tek başına bu eylemlerle sonuç alınabileceğini düşünmemek lazım. Bu eylemlerin, en az hükümet kadar, siyasal muhalefete, sendikalara ve meslek

örgütlerine seslendiğini, onları harekete geçirmeye çalıştığını kabul etmek lazım. Yoksa birkaç insanın yaşamları, güvenlikleri ya da vücut bütünlükleri siyasal iktidarın çok fazla umurunda olmaz. Bu eylem ancak KHK'larla işlerinden edilmiş insanların cesaret ve umutları ile yerini bulur. Bunun bugüne kadar tam olarak başarılabilmediğini söylemek mümkün değil. Gerçekten de OHAL'in ilanından bu yana yapılmış en etkili eylemlerden birisi. Görünürlük açısından belki ana muhalefet partisinin yürüyüşü ile eş değer, belki daha görünür durumda. Ama buna rağmen geniş mağdur kitlelerini hâlâ harekete geçirebilmiş durumda değil.

Açlık grevinin kamuoyunda şöyle bir hafızaya seslendiğini gördük, bu önemli. Özellikle 60'lı günlerden sonra insanlar 1983'ün, '96'nın ve 2000-2007 büyük hapishane direnişinin hatıralarını hatırladılar. Bu durumun da görünürlüğü arttırmak noktasında etkisi olduğunu düşünüyorum. Zaten bir yerde de bu bir miras meselesi. Daha önce bu bedeli ödeyenler, yaşamlarını kaybedenler ve sakat kalanların yarattığı bir değer açlık grevi. Onların mirasının Nuriye ve Semih'in sesini duyurmasında etkisinin olduğunu düşünüyorum.

- Bugüne kadar sendikal bürokrasiye çokça eleştiriler yapıldı ve bu durum artık klasikleşti. Artık bu süreçten sonra sendikal bürokrasiye, özelde konunun

muhataplarının en önünde bulunmasından kaynaklı KESK'e ne demek gerekir?

- Türkiye'de kamu emekçileri hareketi KESK'i yoktan var etti. Çok büyük bedeller ödeyerek, ölümler pahasına, hapse girme pahasına. Dolayısıyla KESK Türkiye'deki kamu emekçilerinin ortak bir varlığıdır. Elbette bu hale gelmesinde herkesin sorumluluğu vardır. Fakat en az sorumluluk devrimcilerdedir. KESK hangi ideolojik çizgide olursa olsun, bütün devrimci gruplar KESK'in her zaman daha ileri, daha devrimci ve militan, daha güçlü bir sendika olması için mücadele etmişlerdir. Ama maalesef çok güçlü bir reformist hat var KESK'in üzerinde. Bunun etkisini kırmak çok mümkün görünmüyor. Belki de KESK'in miadını doldurduğunu ve yeni bir kamu emekçileri hareketinin geliştirilmesi gerektiğini düşünmek gerekir. Böylesi bir şey yine KESK'in içinden çıkacaktır. Devrimci kamu emekçilerinin yarattığı güç ve irade ile çıkacaktır. Kamu emekçileri Türkiye'de örgütsüz kalmaz. Bir biçimde duruma uygun, ihtiyacı karşılayan örgüt inşa edilir. Maalesef KESK bu eylemin başından beri vakit kaybı ve hayal kırıklığı yarattı. Yeni yönetimin bu tutumu sürdürmeyeceğini umuyorum. Sürdürmeyeceğine dair bazı belirtiler ve açıklamalar var. Umarım yeni yönetim KESK'i içerisinde bulunduğu bu pasif işe yaramaz ve örgütsüz halden çıkarır. Ve ait olduğu yere, son derece militan, güçlü ve bedel ödenerek yaratılmış kamu emekçilerinin tarihine yeniden iade eder. Ama bunu başaramazsa, kendi isteği ve iradesi dışında da başaramazsa ya da bunu yapmak istemezse şundan hiç tereddüt duymamak lazım: Kamu emekçileri işçi sınıfının bir parçası olarak ihtiyaç duydukları örgütü inşa ederler ve yeniden bu alan doldurulur.

- Son olarak eklemek istediğin bir şey var mı?

- Belki şunu ekleyebilirim: Nuriye, Semih, Veli, Acun ve bu insanların hepsi... Bu insanlar haksız tutuklamanın, onlarca kez gözaltına alınmanın, para cezalarının, sokak ortasındaki işkencelerin, ev hapislerinin gerçekten inanmış ve mücadele etmek isteyen insanlar için bir tehdit olmadığını gösterdiler. Mahmut hocanın, Ulus'taki Cemal ve Zeynep arkadaşımızın yaptığı gibi birçok kıvılcım aslında bu ülkenin direniş damarının gayet canlı olduğunu ve sadece kitleselleşmek için beklediğini gösteriyor. Eğer bu kıvılcımlar doğru zaman ve yerde sürdürülebilirse -ki şu andaki mücadelenin böyle olduğunu düşünüyorum- çok büyük boz kırıkları tutuştururlar, harekete geçirirler. Bizim tarihsel olarak doğru yerde olduğumuzu düşünüyorum, mücadele edenler, direnenler, teslim olmayanlar olarak. Bu tarihsel haklılığın politik ve güncel olarak güce dönüşüp dönüşmeyeceğini de bir gün kendi kapasitemiz gösterecektir. Teşekkür ediyorum.

KIZIL BAYRAK / ANKARA

Direnişçi kamu emekçileri: KHK'lar gidecek biz kalacağız!

KHK'larla ihraç edilen Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyelerinin İstanbul'daki direnişi devam ediyor. Direnişçiler Kadıköy Altyol ve Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri oturma eylemleri gerçekleştirerek, ihraçların haksız ve hukuksuz bir şekilde gerçekleştiğini anlatıyorlar. Çevredekilerden imza toplayan direnişçiler açlık grevindeki Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın durumuna da dikkat çekiyor.

29 Temmuz günü Bakırköy'deki eylemde konuşan direnişçi Muhammed Sevinçtekin, muhalif kimliklerinden dolayı işten atıldıklarına dikkat çekerek, hükümet içerisinde bir tek "FETÖ"cü "bulunamamasına" değindi. 2 aylık bebeğiyle direniş alanına gelen Sevinçtekin "En az 3 çocuk diyorlar ancak çocuklarımızı açlığa mahkum ediyorlar" dedi. İktidarın Gülmen ve Özakça'ya karşı yürüttüğü "terör" demagojisine de tepki gösteren Sevinçtekin "Bu iki insan ölürse hesabını

veremezsiniz" dedi. Kadıköy'deki eylemde de iktidarın muhalif kesimlere yönelttiği "terör" demagojisi teşhir edilirken hukukun ayaklar altına alındığına dikkat çekildi.

31 Temmuz günü de eylemler sürerken Bakırköy'de yapılan basın açıklamasında sendikal faaliyetleri nedeniyle tutuklanan 70 civarındaki KESK'linin serbest bırakılması istenerek direnişin kararlılıkla süreceği vurgulandı. Kadıköy'de ise OHAL ve KHK saldırıları teşhir edile-

rek haksız, hukuksuz ihraçlara karşı direnişin devam edeceği vurgulandı. Gülmen ve Özakça'nın açlık grevi direnişi de gündemleştirilirken serbest bırakılmaları ve taleplerinin kabul edilmesi istendi. Eylem Boğa Heykeli'ne papatyalar bırakılarak sonlandırıldı.

2 Ağustos günü Kadıköy'de yapılan eylemde eğitimdeki gerici saldırılara ve son olarak da müfredatta yapılan değişikliklere tepki gösterildi. KESK'in ihraç edilen üyelerine sahip çıktığını ancak yandaş Memur Sen'in ihraç saldırılarına ortak olarak bütün üyelerine sırtını döndüğünü söyleyen kamu emekçileri, yandaş sendikanın TİS sürecinde de bir kez daha emekçileri satışa hazırladığının altını çizdiler. Bakırköy'deki eylemde konuşan direnişçi Sevinçtekin, Erdoğan'ın OHAL'i işçi eylemlerini yasaklamak için ilan ettiklerini itiraf ettiği sözlerini hatırlattı. Sevinçtekin konuşmasının devamında emekçilere birlik olma çağrısı yaptı.

Ankara'da Gülmen ve Özakça tahammülsüzlüğü sürüyor

İhraçlara karşı "İşimizi geri istiyoruz" taleplerini haykıran, açlık grevi direnişçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın sesini yükselten emekçilerin eylemleri gerçekleşen polis saldırılarına rağmen Yüksel Caddesi civarında sürüyor. Her gün 13.30 ve 18.00'de eylemler gerçekleştiriliyor.

Yüksel direnişinin 253, açlık grevinin ise 143. günü olan 29 Temmuz günü 13.30'da eylem için alana gelenlerin önü Konur Sokak'ta çevik kuvvet tarafından kesildi. Kitlenin eyleme başlamasıyla birlikte polisin "dağılın" anonsları başlarken kısa bir süre içerisinde polis saldırıya geçti. Kitleyi Meşrutiyet Caddesi'ne doğru sürerek "Slogan atmadan dağılın,

beklemeyin" şeklinde dayatmalarını sürdüren polise "Önce siz dağılın, Nuriye ve Semih'in talepleri karşılanana kadar mücadelemiz devam edecek" yanıtı verildikten bir süre sonra polis geri çekildi.

31 Temmuz günü 18.00 açıklaması için "Açlık grevinin 145. günü Nuriye ve Semih işe geri alınsın" ozaliti açılarak eylem başlatıldı.

Polisin saldırı tehditlerine sloganlarla karşılık verilirken direnişçiler, İçişleri Bakanı'nın "Nuriye ve Semih yiyor" sözünü hastaneye kaldırılan direnişçiler hakkında verilen raporları hatırlatarak teşhir etti. Polis saldırısında ozalitin yırtılmasına karşın tekrar tekrar dövizler açıldı.

Zorla hastaneye kaldırılan direnişçilere işkence yapılıyor

29 Temmuz günü açlık grevinin 143. gününde olan Gülmen ve Özakça tutuklu oldukları Sincan Hapishanesi'ndeki hücrelerinden zorla hapishane kampüsü hastanesine götürüldüler. Direnişçilerin hücre arkadaşlarının yanıltılarak hücrelerinden çıkarıldığı da gelen bilgiler arasında.

Özakça konuyla ilgili yazdığı mektubunda baskın yapar gibi gelen gardiyanlara "Beni götürmek bana işkence

yapmaktır" dediği anda üzerine çullandıklarını aktararak "Kapıdan dışarı çıkarılmadıklarında plastik sedye getirip ona güç bela bağladılar. Slogan atarak çırpınıyordum, sloganlarıma engel olmak için elleriyle ağzıma, kafama bastırıyorlar; adeta beni boğarak nefessiz bırakıyorlardı. Ambulansa getirdiklerinde sırtüstü bağlandığım plastik sedyede yatırıldığım yönün tam tersinde, göğüs üstü duruyordum" dedi.

Gülmen ve Özakça'nın ayrı ayrı, 20 metrekarelik, pencerelerinde tel ve mazgal bulunan odalarda tutuldukları, sıklıkla yanlarına gelenlerin "Tedaviyi kabul ediyor musun?" sorularıyla uyutuldukları ifade ediliyor.

Gürültülü bir fanın yakınında tutulan direnişçilerin odalarının hastane mutfağına yakın olduğu ve bu yüzden sürekli yemek kokusu çekmekten rahatsız oldukları aktarılıyor.

Ekim Devrimi 100. yılında

Sosyalist devrim mücadelesinin

"Yoldaşlar, emekçi halk! Unutmayın ki şimdi siz kendiniz devletin dümeninin başındasınız. Siz kendiniz birleşip devletin bütün işlerini kendi elinize almazsanız, size kimse yardım etmez. Bundan böyle, sizin Sovyetleriniz devlet otoritesinin organlarıdır, tam yetki sahibi yasama organlarıdır.

Yoldaşlar, işçiler, köylüler, bütün emekçi halk! Bütün iktidarı sizin Sovyetlerinizin eline alın. Dikkatli olun, toprağınızı, tahılınızı, fabrikanızı, teçhizatınızı, ulaştırmanızı -bundan böyle tamamıyla sizin mülkiyetinizde, kamu mülkiyetinde olacak olan her şeyi- gözünüzün bebeği gibi koruyun."¹

Ekim Devrimi'nin hemen ardından halka yaptığı çağrıda yukarıdaki ifadeleri kullanan Lenin, tarih sahnesine yeni bir yönetimin, yeni bir iktidarın çıkışını da müjdeliyordu. Bolşeviklerin önderliğindeki işçi sınıfının sosyalist bir devrimle iktidarı ele geçirip Sovyet yönetimini kurmaları, Paris Komünü'nün 71 gün süren deneyiminin ardından, tarihte yeni bir çığır açmıştır.

Köleci toplumdan feodalizme, feodal toplumdan kapitalizme geçiş süreçleri pek çok değişim, gelişim yaratmıştı. Devletin yapısı, iktidardaki sınıf koalisyonları, sınıf ilişkileri, eğitim, din, üretim ilişkileri, üretici güçler vb. alanlarda kayda değer değişimler gerçekleşmişti. Ancak bu toplumların özünü oluşturan üretim araçlarının sömürücü bir azınlığın mülkiyetinde olması ve bundan türeyen kölelik ilişkilerinin niteliğinde bir değişim olmamıştı. Köleci sistemin çöküşünden sonra iktidarı ele geçiren feodaller toprak köleliğini, emekçilerin de yardımıyla feodal sistemi yıkıp iktidara gelen burjuvazi ise ücretli köleliği dayatmıştır. Yani her üç toplumda da hem sömürü hem kölelik, biçim değişirse de belirleyici olmaya devam etmiştir.

Ekim Devrimi'nin zaferiyle iktidara gelen işçi sınıfıyla yoksul müttefikleri ise, sömürücü sınıfların iktidarını yıkmakla kalmamış, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ilişkileri ile insanın insan tarafından sömürsünü ortadan kaldırmıştır. Artık üretenlerin yönettiği bir sistemin, sosyalizmi kurmanın önü açılmıştır. Diğer sınıfların varlığı sıkı sıkıya özel mülkiyete bağlı iken, işçi sınıfı ise ancak üretim araçlarını özel mülkiyet cenderesinden

kurtararak kendini özgürleştirebilir. Devrimci öncü partisiyle birlikte Sovyet yönetimini kuran proletarya, sadece kendini değil, bütün insan soyunu da bu alçaltıcı sömürü ve kölelik ilişkilerinden kurtarmanın koşullarını da yarattı.

TARİHSEL ÖNEMİ BÜYÜK BİR DEVRİM

Hem öncesinde hem sonrasında pek çok devrim gerçekleşmiş olsa da Ekim Devrimi'nin tarihsel önemi eşsizdir. Üzerinden bir asır geçmesi, kurulan Sovyet sisteminin yıkılmış olması bu devrimin ne eşsizliğini ne tarihsel önemini ne güncelliğini ortadan kaldırmaz. Halen burjuvazinin ve her türden gericiğin kabusu olması da bu üstün nitelikleri ve güncelliğinden kaynaklanıyor.

Sovyet yönetimi, ilk günden hem iktidarı kaybeden sınıfların sabotajlarına hem emperyalistlerin saldırılarına maruz kaldı. Bu yönetim kuşatma ve saldırı altında kendini savunmaya çalışırken bile öncesinde eşine rastlanmamış tarihi önemde adımlar atmayı başardı. Bolşeviklerin ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, hukuksal ve diğer alanlarda gerçekleştirdiği atılımlar, en demokratik burjuva cumhuriyetin bile yakınından geçemeyeceği kadar ileridedir.

Zafere ulaştığı andan itibaren işçi sınıfının, yoksul köylülüğün, savaş yorgunu askerlerin temel taleplerini yerine getirmek için harekete geçen Bolşevikler, işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun bu en dinamik kesimlerinin desteğinin

den de güç alıyorlardı. Bu destek Ekim Devrimi'nin zafere ulaşmasını sağlayan temel etmenlerden biriydi aynı zamanda. Nitekim Bolşeviklerin iktidarı alması için çağrıda bulunan Lenin, bu desteğin altını özellikle çiziyordu:

"Bolşevikler, her iki kentteki işçi ve asker vekilleri Sovyetlerinde çoğunluk elde etmiş olarak devlet iktidarını kendi ellerine alabilirler ve almalıdırlar. Alabilirler çünkü iki büyük kentteki devrimci unsurların aktif çoğunluğu halkı sürüklemeye, muhalefetin direnişinin üstesinden gelmeye, onu ezmeye ve iktidarı kazanmaya ve elinde tutmaya yeterlidir."²

Devrimden sonra bu desteği daha da pekiştiren Sovyet yönetimi, peş peşe yayınladığı kararnamelerle işçi sınıfı iktidarını inşa etmeye başladı. Son derece sınırlı olanaklarla buzu kırıp yolu açmaya çalışan Bolşevikler, Lenin başta olmak üzere adeta insan üstü bir çaba harcıyorlardı. Tony Cliff'in şu ifadeleri çalışma temposunu somut bir şekilde anlatıyor:

"Lenin, yorulmak bilmez bir şekilde ara vermeden her gün toplanan Halk Komiserleri Konseyi toplantılarında hiç ara vermeksizin oturumlara beş ya da altı saat başkanlık etti; bir konudan diğerine geçerek tartışmaları yönlendiriyordu. ... Çoğunlukla, tartışma konuları önceden bir hazırlık yapılmaksızın gündeme getiriliyor ve ... her zaman hemen çözüme kavuşturulmayı gerektiriyordu..."³

Bu çalışma temposu teknik açıdan çok kısıtlı imkanlarla gerçekleştiriliyordu: "Smolni'de (Sovyetlerin genel merkezin-

de) çok az sayıda daktilo vardı. Steno yazabilen insan yoktu. Halk Komiserleri kararnameleri ve bildirilerini kendi elleriyle yazmak zorundaydılar..."⁴

Yakın zamana kadar illegal parti çalışması içinde olan Bolşevikler, Şubat'tan Ekim'e uzanan 8 aylık bir sürecin ardından Rusya gibi devasa bir ülkeyi, çok sınırlı imkanlarla yönetme sorunuyla karşı karşıya kaldılar. Devasa sorunlarla boğuşan Bolşeviklerin, Sovyet iktidarını sağlamlaştırma ve sosyalizmin kuruluşuna giden yolu açma sorumluluğunun üstesinden gelmeleri de gerekiyordu. O yoğun çalışma temposu içinde yayımlanan kararnamelerin tümüyle hayata geçirilmesi mümkün değildi. Ancak tüm zorluklara rağmen kısa sürede tarihi önem taşıyan büyük işlere imza atmaya başladılar.

O dönemde emekçi sınıfların temel talepleri, hiçbir burjuva iktidarın karşılamayacağı barış, ekmek ve özgürlüktü. Nitekim devrimin ertesi günü Lenin'in kaleme aldığı ilk kararname barışla ilgiliydi. Savaşan halkları ve hükümetlerini adil, demokratik bir barış için derhal görüşmeleri başlatmaya çağıran Lenin, Sovyet yönetiminin savaşın devam ettirilmesini ağır bir suç saydığını ilan etmiş, toprak ilhakları ve zayıf halkların ezilmesini reddetmiş, tüm halklar için eşit derecede adil bir barış çağrısı yapmıştır.

Aynı kararnamede gizli diplomasiyi reddettiğini de ilan eden Sovyet iktidarı, bundan sonra diplomatik görüşmelerin halkın bilgisi dahilinde yapılacağını,

de işçi sınıfına yol gösteriyor

E. Bahri

daha önce imzalanmış gizli anlaşmaları ise açıklayacağını duyurdu.

Yine Lenin'in kaleme aldığı ikinci kararname, toprakla ilgiliydi. *"Toprak üzerinde özel mülkiyet ebediyen kaldırılacaktır, toprak satılmayacak, satın alınmayacak, kiralanmayacak, ipotek edilmeyecek, ya da bir başka şekilde devir ve ferağ edilmeyecektir..."*⁵

Yukarıdaki ifadelerden de anlaşılacağı gibi toprak sahipleriyle kapitalistlerin uykularını kaçıran bu kararname, özel mülkiyete indirilen esaslı ilk darbelerden biriydi.

Devrim öncesinde bir halklar hapisanesi olan Rusya'da Sovyet iktidarının yayınladığı bir diğer kararname, uluslara kendi kaderlerini tayin etme hakkını tanıyordu. Sınıfsal baskıya olduğu kadar ulusal baskıya karşı da ilkesel bir tutum alan Bolşevik Parti, halklar arası eşitsizlik, baskı ve ayrımcılığı mahkum ederken, eşitlik ve özgürlüğün sağlanması için bizat Sovyet iktidarı harekete geçmiştir.

Sovyet iktidarının ilk icraatlarından biri de ulusal ekonomik faaliyetlerin işçi denetimine tabi tutulmasıdır. Sanayi, tarım, ticaret, bankacılık, kooperatifçilik, imalat, ürün ve hammaddelerin alım satım ve depolanması üzerinde işçi kontrolü uygulanmaya başlamıştır.

Biçimsel demokrasiye gerçek bir içerik kazandıran önemli bir uygulama ise seçmenlerin seçilmiş temsilcileri geri çağırma hakkının tanınmasıdır. Hem bürokrasiye hem koltuk meraklılarına karşı alınan bu etkili önlem, seçilenleri ya toplum yararına çalışmak ya da azledilmek ikilemiyle karşı karşıya bıraktı.

Sovyet iktidarının ilk kararnamelelerinden bir diğeri de laiklik ilkesinin uygulanmasıyla ilgiliydi. *"2 Şubat 1918 tarihinde resmen yürürlüğe giren bir yasa ile kilisenin devletten, öğrenim kurumlarının kiliseden mutlak ayrılığı karara bağlandı. Her Sovyet yurttaşı kendi dinsel inancını ya da inançsızlığını ifade etmekte özgürdü; devletin işlevleriyle ilintili faaliyetlerde dinsel törenler kaldırılıyordu; okullarda dinsel eğitim yasaklanıyor, dinsel kurumlara mülk edinme hakkı tanınmıyordu."*⁶

Bu kritik önemdeki kararnamelelerin yanı sıra mahkemeler, evlilik ve boşanma hakkı ve daha pek çok konuda kararnameleler yayınlandı. Son derece kısıtlı ola-

naklarla yapılan tüm bu işler, devrimin hem burjuvazinin hem emperyalistlerin saldırılarına karşı kendini savunmak zorunda olduğu koşullarda yapıyordu.

Diğer pek çok iş bir yana, sadece burada sıraladığımız icraatlar bile, Ekim Devrimi ve Sovyet iktidarının tarihte eşine rastlanmamış bir çığır açtığını göstermeye yeter.

HEM GÜNCEL HEM YAKICI BİR İHTİYAÇ

Ekim Devrimi, aradan geçen 100 yıla rağmen halen güncel, aşılammış, eşsiz bir tarihsel olay olma niteliğini koruyor. Çünkü ne Sovyet iktidarının gerçekleştirdiği büyük atılımlar aşılabildi ne kapitalist emperyalizmin her gün yeniden ürettiği yıkıcı sorunlar azaldı. Tersine, Bolşeviklerin çözmek için büyük bir çaba sarf ettiği sorunlar bir asır öncesine göre çok daha yaygın, daha derin, daha karmaşık bir hal almıştır.

Sovyet iktidarı ikinci gününde barış kararnameyi yayınlayarak savaşı sona erdirmek için harekete geçmiştir. Oysa bugün yıkıcı savaşlar tüm vahşetiyle devam ediyor. Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Yemen ve savaş bataklığına sürüklenen bazı Afrika ülkelerinde yaşanan yıkım ve kıyımlar, emperyalist sistem var olduğu sürece savaşların sona ermeyeceğini gözler önüne seriyor. Hegemonyası sarsılan ABD emperyalizminin dünya jandarmalığını koruyabilmek için giderek saldırganlaşması ise yeni bir dünya savaşı riskini günden güne arttırıyor.

Sovyet iktidarının çözüm gündemine aldığı özel mülkiyetin ve sömürünün ortadan kaldırılması, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, laiklik, emekçilerin yönetmesi, seçilenlerin geri çağırılması, gizli diplomasiye son verilmesi ve diğer sorunlar da belirgin bir şekilde derinleşmiştir.

Servet sefalet kutuplaşması tarihte eşine rastlanmamış bir noktaya vardı. Halklar emperyalistlerle suç ortakları tarafından saldırıya uğruyor, egemenlikleri ayaklar altına alınıyor, Ortaçağ karanlığına sürüklenmek isteniyor. Burjuva devrimlerin temel kazanımlarından biri olan laiklik ayaklar altında çığnıyor. Batılı emperyalistler El Kaide, IŞİD gibi canavar sürüleriyle iş tutuyor, dinsel, mezhep-

sel katliamları kışkırtıyor. Emekçilerin yönetime katılması, seçilenlerin geri çağırılması bir yana, sistem burjuva demokrasisinin biçimsel kurumlarına bile tahammül etmiyor. Gizli diplomasiye son verilmesi, anlaşmalar hakkında halkın bilgilendirilmesi söz konusu bile değil. Artık büyük ihaleler de perde arkasında yapılıyor. Yalanlar uydurup savaş gerekçeleri yaratılıyor... Bu felaketlerin yanı sıra işsizlik, sefillik, açlık, ırkçılık, mezhepçilik, doğal yaşamın tahrip edilmesi, ekolojik dengenin bozulması, kentlerin yağmalanması ve daha pek çok sorun, kapitalizmin insan soyunu barbarlık içinde çöküş dışında götürebileceği bir yer olmadığını kanıtlıyor.

Elbette ki insanlık barbarlık içinde çöküşe mahkum değil. Ekim Devrimi'nin güncelliği tam bu noktada belirginleşiyor. Zira bu çöküşü önlemenin tek yolu kapitalizmi yıkıp sosyalizmi kurmaktır. Ekim Devrimi bunu kırarak bu yolu açtı. Bu süreçte acil olan bu yolu genişletip oradan ilerlemektir.

EKİM DEVRİMİNİN EŞSİZ DENEYİMLERİNDEN ÖĞRENMEK

Kapitalist barbarlığın insan soyuna "tek seçenek" diye dayatıldığı günümüzde Ekim Devrimi'ni farklı açılardan irdeleyip bu eşsiz laboratuardan öğrenmek hayati bir önem taşıyor. Bu büyük devrim insan soyunun kapitalizme mahkum olmadığını, tersine bu düzeni yıkabileceğini, karmaşık ve zor olsa da yeni toplumu, sosyalizmi kurabileceğini ispatlamıştır.

Bolşevikler büyük başarılarla imza attığında, önlerinde sadece 71 günlük Paris Komünü deneyimi vardı, buna rağmen halen aşılammayan bir devrim ve iktidar yaratmayı başardılar. Bu eşsiz başarılar hem devrim mücadelesi hem geleceğin toplumu olan sosyalizmi kurma süreci için zengin bir birikim sağlıyor.

Kuşkusuz ki, her ülkenin devrimi yönünü kendi çizecektir. Bu böyle olmakla birlikte, yön çizerken yaşanan devrimlerin birikimlerinden öğrenmek de önemli avantajlar sağlayacaktır. Zira devrimlerin özgünlüğünün yanı sıra her devrimde gözetilmesi gereken temel/evrensel noktalar da vardır. Yaşanan en ileri örnek olması ise Ekim Devrimi'nden öğrenmenin önemini arttırıyor.

Mücadeleyi her aşamada sınıfa karşı sınıf ekseninde geliştirmek, buna uygun bir bilinç ve örgütlenme yaratmak... Burjuvazinin vadettiği kısıntılarla yetinmemek sınıfsız, sömürsüz sosyalist işçi emekçi iktidarını kurma bilinci, iradesi ve cüretiyle mücadele etmek... İşçi sınıfını parçalayan etnik, dinsel, mezhepsel, cinsel, bölgesel ayrımlara karşı uyanık olmak, her zeminde sınıfın birliğini sağlamak... İşçi sınıfının öncü kesimlerinin devrimin kurmayı olan parti etrafında kenetlenmesi için azami çaba harcamak... Burjuva hukukunu, seçimleri değil, fiili/meşru mücadeleyi esas almak... Kitlelerin inisiyatifi teşvik etmek ve alan açmak... İşçi-emekçi kadınların mücadelede aktif bir şekilde yer alması için azami çaba sarf etmek... Proletarya ile emekçi müttefikleri arasında sıkı bağlar geliştirmek... Sınıfın birliği ve halkların kardeşliği için kitleleri bilinçlendirmek vb. vb...

Bunlar Ekim Devrimi'nin akla ilk gelen üstün niteliklerinden sadece birkaçıdır. Çığır açan o eşsiz tarihsel olayın laboratuvarından öğrenilebilecek çok şey var. Öğrenilmelidir de. Zira yeni bir toplum inşa etmek gibi büyük bir iddia ile yola çıkanların yaşanmış tarihsel deneyimlerden öğrenmeyi ihmal etmeleri düşünülemez.

Kuşkusuz ki, *"Yeni bir toplumun inşası pek çok güçlük, özveri ve hata içerecektir; bu, yeni, tarihte eşi görülmemiş olan bir şeydir ve kitaplardan öğrenilemez. Belirtmeye gerek yok ki, bu, şimdiye kadar tarihte görülüş olan en büyük ve en güç geçiştir."*⁷

Buzu kırıp yolu açarak bu işe girişen Bolşevikler, insanlığa halen aşılammayan bir devrim ve iktidar deneyimi armağan ettiler. Yeni, sosyalist bir toplum inşa etme iddiasını taşıyanların da bu cüretli yoldan ilerlemek dışında bir seçenekleri bulunmuyor...

1) Lenin, Seçme Yazılar, Yordam kitap, Sf. 253

2) Alexander Rabinowitch, Bolşevikler İktidara Geliyor, Yordam Kitap. Sf. 208

3) Tony Cliff, Lenin III. Kuşatılmış Devrim, Z yayınları, Sf. 18

4) a.g.e sf. 19

5) a.g.e sf. 21

6) a.g.e sf. 24

7) a.g.e sf. 35

Yazaki'de tacize, baskıya, sömürüye son!

Kadın örgütleri, direnişçi işçiler, işçi örgütleri, sendikalar, avukatlar, akademisyenler ve emekten yana olanlar Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin'in yanında olduklarını beyan ettiler:

İşçiler için tam anlamıyla bir cehennem olan Yazaki fabrikasında, kadın işçilere yönelik baskı ve tacizler de yaşanmaktadır. Yazaki'de sömürü koşullarına, kadın işçilere dönük baskı ve tacize karşı çıktığı için TOMİS üyesi Dilek Gültekin isimli arkadaşımız 23 Haziran günü işten atıldı ve bir aydır Gemlik Serbest Bölge'de direnişini sürdürüyor. Haklarını arayan ve tek başına tacize, tecavüze, mobbinge, kullan-at işçiliğe karşı direniş seçerek sesini yükselten Dilek arkadaşımız, etraftaki fabrikaların güvenliğinin baskı ve saldırılarının yanı sıra, OHAL gerekçe gösterilerek peşpeşe gözaltına da alınmıştır.

Kadın işçilere dönük baskı ve tacizlerin Yazaki'den ibaret olmadığını, AKP iktidarından güç alan patronların, kadın emeğini hoyratça sömürebilmek için bu politikaları uyguladıklarını onlarca iş yerinden biliyoruz. Kadın işçiler yaşamın her alanında olduğu gibi fabrikalarda, iş yerlerinde de tacize, tecavüze maruz kalıyor ve patronlar ile yönetim kadrosu yaşanan olayların üstünü örtmeyi, kadın işçiyi susturmayı hatta işten çıkartmayı tercih ediyor.

Bir kez daha "Artık yeter!" diyoruz... Biz aşağıda imzası bulunan kurum ve kişiler olarak kadın işçiler üzerindeki baskı ve tacizlere karşı çıkıyoruz. Yazaki'de kadın işçilere yönelik uygulamalara karşı çıkan Dilek Gültekin arkadaşımızın

taleplerini sahipleniyor, bir an önce işe geri dönmelerini, Yazaki'de kadın işçiler üzerindeki baskı ve tacizin son bulmasını ve Yazaki'de sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılmasını talep ediyoruz.

ÇHD Genel Merkezi, ÇHD Bursa Şubesi, EKİM Hukuk Bürosu

Av. Ali Şafak, Av. Ali Ekşi, Av. Ahmet Mandacı, Av. Arzu Sertan, Av. Aslı Evke Yetkin, Av. Aycan Şeltek, Av. Berrak Bilgin, Av. Bilge Han, Av. Buket Gülçin Özel, Av. Bülent Şimşek, Av. Bülent Teoman Özkan, Av. Çağkan Tüzün, Av. Doğan Şimşek, Av. Duygu Çağlar, Av. Duygu Erdem, Av. Efsun Kıvıncı, Av. (stj) Ekin Mukul, Av. Esra Yavuz, Av. Gökmen Yeşil, Av. Gül Atay, Av. Gülvün Aydın, Av. (stj) Hasan Kaplan, Av. İmdat Ataş, Av. İnanç Çiçek, Av. Kemal Aytaç, Av. Kemal Özgür Yetkin, Av. Kivanç Kayaoğlu, Av. Meral Hanbayat, Av. Mehmet Can Koyuncu, Av. Mehmet Özbey, Av. Naciye Demir, Av. Neziha

Eken, Av. Nazlı Ceren Şendoğan, Av. Oya Aslan, Av. Özgür Tirel Ülgen, Av. Sabahat Gençtarıh, Av. Seher Dursun, Av. Seyit Sönmez, Av. Sinan Varlık, Av. Sinan Zincir, Av. Süleyman Gökten, Av. Tamer Doğan, Av. Tuba Ataş, Av. Umut Beyaz, Av. Xezal Özbey, Av. Zehra Özdemir, Av. Zeycan Balcı, Av. (stj) Zilan Öztürk

Ankara Kadın Platformu, Antalya İmece Kadın Sendikası, Antalya Kadın Platformu, Antalya Kadın Danışma ve Dayanışma Merkezi, Antalya Nar Kadın Dayanışma Ağı, ÇHD İstanbul Şubesi Kadın Komisyonu, Devrimci Partili Kadınlar, Emekçi Kadınlar (EKA), Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu, Esenyalı Kadın Dayanışma Derneği, EŞİTİZ (Eşitlik İzleme Kadın Grubu), Gemlik Kadın Platformu, HDK Kadın Meclisleri, İlerici Kadınlar Meclisi, İşçi Emekçi Kadın Komisyonları, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, Kadın Emeği ve İstihdamı Girişimi Platformu, Kampüs Cadıları, KESK Kadın

Meclisi, Nilüfer Kent Konseyi Kadın Meclisi, ÖDP'li Kadınlar, TGS Kadın ve LGBTİ Komisyonu, TMMOB İstanbul İKK Kadın Komisyonu, Yeryüzü Kadınları

Hugo Boss direnişçisi Fatih Uyda, KHK Bakırköy direnişçisi Fatma Yıldırım, KHK Bakırköy direnişçisi Filiz Uzal, KHK Kadıköy direnişçileri, Klisom İşçileri, Orkide Yağ İşçileri (grevci ve direnişçi), Petkim direnişçisi Onur Ulu, SIO Automotiv direnişçileri, Yüksel direnişçisi Veli Saçılık, Yüksel direnişçisi Nazan Bozkurt

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu-Avrupa (BİR-KAR), Darıca Emekçi Kültür Derneği, Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası, DGD-Sen, Ege İşçi Birliği, İşçilerin Birliği Derneği, Kamu Çalışanları Birliği, Metal İşçileri Birliği, Petrokimya İşçileri Birliği Girişimi, Sosyalist Kamu Emekçileri, Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), Umut-Sen

Ali Reçber (ICOG üyesi), Bekir Sürücü (Mühendis), Betül Celep (KHK'ya karşı Kadıköy Khalkedon'da dört ay direnen kadın emekçi), Burçin Kuz (Mimar), Ebru Erbulan (Hemşire), Celal Fırat (Garip Dede Dergahı Yönetim Kurulu Başkanı), Hilal Köse (Gazeteci), Mahir Çoksusamış (Eğitim Sen Gölbaşı İlçe Temsilcisi), Necla Akgökçe, Özgür Celbiş (Mühendis), Pınar Aydınlar, Rana Gürbüz Akkaya (Akademisyen), Savaş Güngör (Muhasebeci), Selin Top (Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı), Songül Altıntaş (Emekli Hemşire), Uğur Kaan (Mühendis), Yüksel Akkaya (Akademisyen)

NOT: Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin ile dayanışma için imza kampanyası devam ediyor. İmzacı olmak isteyen arkadaşlar, "Yazaki işçisi ve direnişçisi Dilek Gültekin", "Dilek Gültekin" facebook adreslerine mesaj atarak bildirebilirler.

Yazaki'de işçi olmak...

Yaşamını sürdürmek için her gün fabrikada alinteri dökmek, makinaların yağına, gürültüsüne, iş yerinin sıcak-soğuk ortamına katlanmak bütün işçiler için zordur. Ötekileştirilmiş kadın işçiler için daha da zordur. Ücretlerin azaldığı, işsizliğin arttığı bir ülkede çıkacakсын taciz, mobbing insanlık ayıbıdır, suçtur diyeceksin. Biz emeğimizi, alinterimizi, onurumuzu kimseye çiğnetmeyiz, başımız dimdik, insanca yaşayacağız, çalışacağız diyeceksiniz. Sendikaya gireceksin. MİB'li işçilerle hareket edeceksin. Bedel ödetirler adama. İşten atarlar, tehdit ederler, herkesin gelip geçtiği otoyol kenarında bile durdurmazlar. Ja-

pon konsolosluğuna gidildi halimizi arz etmek için. Konsolos elbette kabul etmez dilekçeyi, bizimle görüşmez. Onlar insanların haklı olduklarına, meşru olup olmadıklarına bakmazlar. Tacizci, yağcı, kişiliksiz insanlara yaklaşmak onların doğasında var. Konsolos, işçinin korunmaması gerektiğini düşünür. Bu Japon işçiler de olsa böyledir. Onun için patron çıkarı önde gelir. "Basiretli iş adamı" Yazaki patronu ise "benim iş yerimde bu tür suistimallere asla izin vermem kimse buna cesaret edemez" desin. O anlı şanlı sözde Japon geleneklerini, asaletini, çalışma disiplinini görelim varsa eğer. Acaba öyle midir, yoksa otuz kişi

için beş kat fazla düzen beğçisini araçlarıyla silahlarıyla karşımıza mı diker. Ne büyük suçlar işlemiş öyle.

Ama güzel kardeşim, sen bilmez misin o büyük şairin dediği gibi "söylemeye dilim varmıyor ama kabahatin büyü sende." Haklı olmak yetmiyor, güçlü de olmak gerekiyor. Zaten kapitalist de gücünü bizim üretimimizden doğan zenginliklerden alıyor. Ne zaman on binler emeğine, ekmeğine sahip çıkar, işte o zaman patron, konsolos ayağına gelir her şartı da kabul eder. Bizlere düşen görev olayları iyi teşhir etmektir. O zaman zafer bizim olur, dünya bizim olur.

ÜMRANIYE'DEN BİR EMEKÇİ

Müftülere nikah kıyma yetkisi...

İstismara yasal kılıf

AKP hükümeti, "Nüfus hizmetleri kanunu ile bazı kanunlarda değişiklik yapılmasına dair" bir yasa tasarısını geçtiğimiz günlerde meclise sundu. Tasarının içeriğinde ise, il ve ilçelerde müftülere ve onların görevlendirdiği imamlara nikah kıyma yetkisi, evde doğum yapmış kadınların çocuklarına sözlü beyana dayalı kimlik verilmesi, evlilikle Türk vatandaşlığına geçen yabancılarla "genel ahlak" kriteri, ikamet izni olmayan mültecilere kimlik numarası verilmesi ve kişisel bilgilerin paylaşılmasının kapsamının genişletilmesi vb. yer alıyor.

Kuşkusuz ki, yasa tasarısında en dikkat çeken ve günlerdir başta kadınlar olmak üzere ilerici kamuoyunda tepki toplayan en temel husus, müftülere nikah kıyma yetkisinin verilmesi ve evde doğum yapmış kadınların çocuklarına kimlik verilmesidir. Tasarının söz konusu iki maddesini bütün olarak ele almak gerekmektedir. Zira, bu maddeler uzun dönemdir AKP iktidarının kadınlara ve kız çocuklarına yönelik izlediği politikaların devamı ve yeni bir halkasıdır. Yaratılmak istenen dinsel gericiyle dayalı toplum modeli içinde kadınları değersizleştirmek, haklarını gasp etmek ve çocuk istismarını meşrulaştırmaktır.

Hatırlanacağı üzere Mayıs ayında Ensar Vakfı genel kurulunda konuşan Tayyip Erdoğan "14 yıldır iktidarız ama sosyal ve kültürel iktidarımız konusunda hâlâ sıkıntılar var" sözlerini söylemişti. 14 yıllık iktidarları boyunca dinci gericiyle dayalı toplum modeli adım adım örülmesine rağmen, halen yeterli görülüyor ve eğitim müfredatındaki değişikliklerden, kadınlara ve çocuklara dönük yasa tasarısına iktidarın gerici hamleleri hız kazanıyor.

Öncelikle mevcut yasa tasarısı ile kadınların kazanılmış haklarının gasp edilmesinin önü açılmış ve yasal yaptırımların önü tümüyle kesilmiş olacak. Erken evlilikler, çocuk taciz ve istismarları meşrulaşacak, açığa çıkması engellenmiş olacak. Dini nikahların yaygınlaşmasının koşulları yaratılacak. Bugün yansıyan resmi rakamlara göre çocuklara yönelik cinsel istismar %700 oranında artmış durumda. Büyük çoğunluğu kamuoyuna yansımazken, istismar olayları büyük oranda çocuk yaşta doğumlar için hastanelere gidildiğinde açığa çıkarılabilmektedir. Böylelikle "evde doğum ve kimlik beyanının ortadan kaldırılmasıyla" çocuk yaşta doğumların açığa çıkarılması da engellenmiş olacak. Beraberinde evde doğum

uygulanması ile kadın ve çocukların hayatı risklerinde ciddi oranda artış yaşanacak.

Tasarı yasalastığı koşullarda, en ağır bedeli kadınlar ve çocuklar ödemekle birlikte, toplumsal yaşam da ağır bir darbe alacak. Zira, amaçlanan dine dayalı bir toplum modelinin köşe taşlarını oluşturmak, laikliğin esaslarını da bir bir ortadan kaldırmaktır. Dinin bireyin sorununu olarak ele alınması ve dinin siyasal yaşamdan ve kamu yaşamından uzaklaştırılması laikliğin esaslarıdır.

Burjuvazi, geniş emekçi kitleleri en ağır şekilde sömürebilmek, denetim altında tutabilmek amacıyla daima dine sarılmıştır. Ancak AKP iktidarı dönemiyle birlikte, dinci gerici iktidar, miadını doldurmuş burjuva cumhuriyetin kazanımlarını bile ortadan kaldırmaktan geri durmamıştır.

Son dönemlerde gerek yasal zeminlerde, gerekse de sosyal ve kültürel zeminde yapılanlar dinsel gericiyle dayalı bir toplumu inşa etmeye dönük adımlardır. Yasa tasarısı da esasta bu plan ve projenin bir parçasıdır. Yasa tasarısına karşı çıkmak ve geri çekilmesi için mücadele etmek, kadınlarla birlikte tüm ilerici güçlerin, işçi ve emekçilerin sorumluluğudur.

Maçka Parkı'nda genç kadına taciz!

Geçtiğimiz hafta Maçka Parkı'nda Çağla Köse isimli genç kadın, özel güvenlik görevlisi tarafından kıyafeti gerekçe gösterilerek parktan çıkartılmak istendi. Özel güvenlik görevlisi, "sonra tecavüz edince kim koruyacak diyorsunuz" sözleriyle tacizde bulundu. Parkta bulunanlar Çağla Köse'ye sahip çıkarak, özel güvenliğin müdahalesine tepki gösterdi. Yaşan

nan olay sonrasında Köse, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Güvenlik şirketi ise, tepkiler üzerine güvenlik görevlisinin soruşturma sürecinde açığa alındığını duyurdu.

AKP iktidarının kadına dönük gerici politikaları sonucu, kadınlar üzerindeki baskı, şiddet, taciz her geçen gün artış gösteriyor. Kadınların nasıl yaşayacağı-

na, ne giyeceğine, nasıl davranacağına iktidar adına müdahale etmeyi görev sayanların sayısı artıyor. Bir gün otobüste tekme atılıyor, bir başka gün hamile spor yapılmasına şiddetle karşılık veriliyor, son örnekte olduğu gibi, "yetkilere" de dayanarak kadının yaşamına müdahale ediliyor. Ancak bu saldırılar her geçen gün tepkiyi büyütme devam ediyor.

Kadına yönelik baskı ve şiddet her yerde

Türkiye'de kadınlar üzerindeki sömürü, baskı ve şiddet her geçen gün artıyor. Ancak emperyalist-kapitalist gericiyle hakim olduğu dünyamızda, farklı coğrafyalarda da kadınlar bu saldırganlıktan nasibini alıyor. Buna karşın, kadınlar dünyanın her bir köşesinde direnmeye devam ediyor.

ŞİLİ'DE KÜRTAJ YASAĞINA KARŞI EYLEMLER

Kürtajın "her koşulda" yasak olduğu Şili'de, kürtaj yasağının kaldırılmasının engellenmesi binlerce kişi tarafından protesto edildi.

Temmuz ayı içinde Şili senatosu, kadın ve bebeğin hayatının tehlikede olduğu ve gebeliğin tecavüz sonucu gerçekleştiği durumlarda kürtaj hakkını tanıyan yasayı onaylamıştı. Ancak söz konusu tasarı alt mahkeme tarafından reddedildi. Darbe artığı yasaya karşı binlerce kadın ve erkek gerçekleştirdikleri eylemlerle, sadece zorunluluk durumunda değil, her koşulda kürtaj hakkını savundular.

ÜRDÜN'DE TECAVÜZCÜSÜYLE EVLİLİK YASASINA KARŞI EYLEM!

Ürdün'de, cinsel istismarcının, saldırıda bulunduğu kadınla evlenmesi koşuluyla affedilmesini içeren yasa maddesine karşı eylemler gerçekleştirildi. Kadınlar, tecavüzcüyü aklayan yasa maddesinin tümüyle kaldırılmasını isterken, yasa maddesinin tümüyle kaldırılması değil, değişiklik yapılarak yürürlükte kalması gündemde.

TUNUS'TA KADINLARIN YASAL KAZANIMI

Tunus'ta kadınların aile içi şiddete karşı verdikleri mücadele sonucu, aile içi şiddeti engelleyen ve suçluların cezalandırılmasını öngören yasa onaylandı. Yasa kapsamında evlilik içi tecavüz de suç sayılacak. Tunus'ta kadınların en az %47'si aile içi şiddete maruz kalıyor ve kadın örgütleri bu konuda yıllardır çalışmalar yürütüyordu.

İSPANYA'DA KADINA YÖNELİK ŞİDDETE KARŞI REFORM PAKETİ

İspanya'da kadına yönelik şiddete karşı mücadelelerin ürünü olarak parlamentoya tarafından 200 maddeyi içeren 5 yıllık reform programı kararı alındı. Programda, şiddete uğrayan kadınlara 6 ay koşulsuz işsizlik maaşı bağlanması, okullarda cinsiyet eşitliği temelinde derslerin verilmesi, şiddete uğrayan kadınlar için hastanelerde özel birimler kurulması vb. yer alıyor.

Koç'un "geleceğe" yatırımı

Eğitim alanı cumhuriyetin kurulduğu günden bugüne sermayenin kendi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla şekillenmiş ve bu doğrultuda çeşitli biçimler almıştır. Şu günlerde de Milli Eğitim Bakanlığı'nın patronlar ile işbirliğiyle birçok projeye imza attıklarını görmekteyiz. Bu ortaklıklarla gerçekleşen projeler üzerinden kalifiye eleman yetiştirmek amacıyla çalışma yaşının düşürüldüğü ve çocuk işçiliğinin önünün açıldığı görülmektedir. Bilindiği üzere meslek liseleri yıllarca sermayenin ve onun azgın temsilcilerinden Koç grubunun dilinden hiç düşmemiştir. Koç gibi bu ülkenin sömürücülükte sınır tanımayan sermaye grubunun bu meseleyi dilinden düşürmemesi, hatta bu alanda sermaye adına politikalara öncülük etmesi tesadüf ya da "iyi" niyetleriyle alakalı değildir. Hele de son on yılı aşkındır, meslek lisesi ve mühendislik öğrencilerine harcadığı meblağlar düşünüldüğünde durumun kendisi daha iyi anlaşılacaktır.

Koç grubuna ait Ford Otosan ise bugünden teknik bilgi ve beceri ile donatılmış, fabrikaya daha öğrencilik yıllarında almış bir nesil yetiştirmekte birçok sermaye grubundan öndedir. Mühendislik alanında "Bal Arısı Projesi" ile il il, kampüs kampüs gezerek, kendi mühendislerini yaratarak fabrikalarındaki üretim sürecine ve sorunlarına hakim genç ve dinamik güçler yetiştirmek hedefindedir. Ford Otosan, 2016-2017 sezonunda bu proje kapsamında şimdiden 64 ilde 8 bin 386'sı kadın olmak üzere 13 bin 854 öğrenciye ulaştı. Sözde fırsat eşitliği yalanları eşliğinde kadın emeğinin ve becerisinin sömürülmesini meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Otosan Genel Müdürü Haydar Yenigün, bir dahaki dönemi ise sabırsızlıkla beklediğini söylemeden edemiyor.

Koç grubunun başını çektiği bir diğer projenin hedeflerinde ise meslek lisesi öğrencileri var. "Meslek lisesi memleket

meselesi" çıkışının ardından kolları sıvayan Koç grubu, Özel Sektör Gönüllüleri Derneği (ÖSGD), "Meslek Lisesi Koçları" projesiyle meslek lisesi öğrencilerinin büyük sanayi üretiminde kalifiye eleman olarak yetiştirilmesi ve okulların buna uygun bir yapıya kavuşturulmasını amaçlıyor. Özel sektör ve liseler işbirliği adı altında okullar, öğrencileri üretimin vahşi ve kurlu ortamına hazırlayan yerlere dönüşüyor. Koç grubu bu konuda başı çekerek kendi gibi sermaye gruplarına yol gösterdi. Geline aşamada ise Borusan, Boyner, Brisa, PepsiCo, Pirelli, Mercedes, Doğan, Zorlu gibi büyük sermaye gruplarını dahil ettiği ÖSGD "Meslek Lisesi Koçları" ile şimdiden 64 şirketle 30 bini aşkın meslek liseli ile bağlantı kuruldu.

Sadece 2011 yılına kadar Koç Holding 27 milyon TL'lik bütçeyi meslek liselerine harcadığını belirterek; öğrencilerin "liseyi bitirdiklerinde Ford teknisyeninin bilgi ve beceri seviyesine ulaşmaları...", "sektördeki donanımlı ve eğitilmiş personel ihtiyacının karşılanmasına katkı sağlamaları" adına bunun "paha biçilemez" olduğunu dillendirdi. Ford Otosan'ın hemen yakınında kurulu olan Ford Otosan'ın sponsorluğunu üstlendiği İhsaniye Otomotiv Meslek Yüksek Okulu yine Koç grubunun "geleceğe yatırımlarından" sadece biri. Bölümleri, laboratuvarları, atölyeleri tamamen buna göre dizayn edilmiş. Üretime yakın olması ise öğrencilerin üretime sürekli dahil edilmelerinin bir vesilesi haline getirilmiş.

Fakat Koç sermayesinin derdi ne hayırseverlik, ne de kapitalist sistemin neden olduğu "fırsat eşitsizliğine" kendince bir müdahaledir. Bu çabanın ve yatırımların altında yatan sebep ise üretimden elde ettiği kazancı hep daha yukarıya çekmek, üretim maliyetini düşürüp pazar mallarını daha nitelikli bir hale getirmek. Bilindiği gibi kapitalistin kazancı üretim maliyetine göre değişir. Kapitalist, üretim maliyetini ve ürünlerin fiyatını hesaplarken iş aletlerinin aşınma ve yıpranma payını da esas alır. Aynı şekilde emek gücünün yıpranma payı da hesaplanır. Giderek emek gücünü daha ucuz, nitelikli ve sürdürülebilir bir forma kavuşturmayı hedefler, tıpkı makinelerin yıpranma payını ve teknolojik gelişimini göz önünde bulundurduğu gibi. Koç sermayesinin de derdi ileriki dönemlerde sermayesini ikiye, üçe katlamaktır, nitelikli ve ucuz iş gücü sayesinde. Verilen burslar, şirin gösterilmeye çalışılan sosyal projelerin ve "koçlukların" hepsi bu amaca hizmet etmektedir.

Nasıl ki burjuvazi kendi geleceğini mesleki eğitim alanlarında görüyorsa, buralar burjuvazinin gelecek hayallerini çökertmenin de bir alanıdır. Sınıfın safklarına karışan bu genç kuşaklar işçi sınıfının devrimci ideolojisi ile kuşatılarak, devrimci sınıf bilincine kazanılmalıdır. Aynı şekilde işçi sınıfının devrimci hareketi de bu alanlardan kendi dinamik gücünü bulacaktır.

Hayallerimizin çalındığını gördüm

Moda tasarımcısı olabilmek, küçük-lükten beri hayal ettiğim bir meslekti. Çocukken elimde daima iğne iplik olurdu. Eğitimimi de bunun üzerine yaptım, okudum, belli bir yol katettim bu mesleğe ulaşmak için, emek harcadım.

Okuduğum dönem boyunca bölümle ilgili bir sürü malzeme alınması gerekti. Bunların hepsinin parası ailemin cebinden çıktı, bir sürü masraf yapmak zorunda kaldık. Ailem de, ben de bu para

gitsin, yeter ki okuyup bir yerlere gelebilirim diye düşünüyorduk. En azından bir iş bulabileceğimi düşünüyordum. Tekstille girdim, çalıştığım iş yerinde insan değil robot yerine konup dakika tutularak çalıştırılıyorduk. Doğru dürüst ücret almıyorduk.

Onca emek verdiğim bu mesleği icra edebileceğimi düşünüyordum fakat aşağılanma ve ucuz işçilik gördüm. Hayallerimizin çalındığını gördüm.

Şimdi meslek lisesinde okumuş, yetmemiş üniversite eğitimini tamamlamış, staj diye birçok işe koşturulup deneyim elde etmiş, diplomasını almış, moda tasarımcısı olmuş bir işsizim.

Şimdi de işçi babamla, aile üyelerimle rekabet eder hale getiriliyorum. Tüm emekçileri ve gençliği buna karşı durmaya çağırıyorum.

MODA TASARIM MEZUNU BİR İŞSİZ

Mesleki Eğitim Semineri'ne neden gitmeliyiz?

Okulların açılmasına yaklaşık bir buçuk ay kaldı. Yaz döneminin başında Meslek Liseliler Birliği (MLB) olarak önümüze mesleki eğitim semineri gerçekleştirme hedefi koyduk. Semine sayılı günler kaldı. Gerçekleştireceğimiz seminerde meslek liselilerin sorunlarını tartışırken aslında bugün baskının, sömürünün, temel hedefi olan işçi sınıfının sorunlarını tartışacağız.

Bugün dünya ölçeğinde artan baskı, gerici, sömürü ve savaş koşulları bu topraklarda da işçi-emekçi ve ezilen halklara yönelik azgınca uygulanıyor. İşçi sınıfına dayatılan kölelik koşulları doğrudan bizlere de dayatılıyor. Kıdem tazminatının gasp edilmesinden, haftalık izin gününün kaldırılmak istenmesine kadar tüm bu sorunlar yarın okullarımızdan çıkıp fabrikalarda, atölyelerde çalıştığımızda bizlere de dayatılacak. Öte yandan, meslek liseleri sermayenin önem verdiği alanlardan biri. Sık sık gündeme gelen sermayedarlar buluşması, milli eğitim şuraları, eğitimde reform paketleri gibi birçok gündemle sistem meslek liselerine ayrı yüklenmektedir.

Bugün saldırılar bütünlüklü bir şekilde gerçekleşmektedir. İşçi sınıfının kıdem tazminatı hakkı gasp edilirken, "tematik liseler" açılarak sermayenin ihtiyacı olan ucuz iş gücü karşılanacak, hem de patronlar işçinin eğitimiyle uğraşmadan direkt tezgâhındaki makinenin eğitimini almış işçiler yaratacak.

Tüm bu saldırılar bizlere sunulan geleceğin göstergesi. Torna tezgâhından, pres makinesine alınterini döken, üreten ve yaratan bir sınıfın parçası olan biz meslek liseliler bugünün mücadelesini yarına bırakmıyoruz, başka bir dünya mümkün diyoruz.

6 Ağustos'ta gerçekleştireceğimiz seminerimizde sermayenin dünden bugüne meslek liselerine yönelik hedeflerini ortaya koyacağız. Diğer yandan da işçi sınıfının mücadelesi açısından meslek liselilerin önemini tartışacağız.

Meslek liselileri örgütlemek geleceği örgütlemektir. İşçi sınıfının hakları ve geleceği için mücadele eden, yarın için bir sözü olan herkesi seminerde buluşmaya çağırıyoruz.

KARTAL'DAN BİR MLB'Lİ

“Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!”

6 ve 9 Ağustos 1945 tarihleri, emperyalistlerin kirli çıkarları için göze alabileceklerinin sınır(sızlık)larını gösterir. Gelişen teknolojinin, ilerleyen bilimin bu haydutların elinde nasıl bir silaha dönüştüğünü anlatır.

Japonya, 1941’de Hawaii’deki Pearl Harbour’da bulunan ABD’nin deniz üssüne yaptığı baskınla II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na fiilen dahil olmuş oldu. 26 Temmuz 1945 günü, ABD, Japonya’nın koşulsuz teslim olmasını isteyen Potsdam Deklarasyonu’nu yayınladı. Japonya verilen ultimatomu reddince dönemin ABD Başkanı Truman, ülkeye nükleer saldırı emrini verdi. Gerekçesi savaşı bitirmektir(!) 360 bin insanı katlederek bir savaşı bitirmek tam da bu eli kanlı emperyalistlere yakışırdı.

6 Ağustos 1945 sabahı Hiroşima göklerinde bir ABD uçağı dolaşıyordu. Sabah saat 08:13’te bu uçaktan atılan bomba, 08:15’te yeryüzüne yakın bir noktada patladı. Tabir uygunsuzsa, dünyanın dönme-yi bıraktığı saliselerdi, insanlığın unutulduğu, tarihin utanç sayfalarına yazılacak anlar... Olayın tanıkları yaşadıkları felâketi şöyle anlatıyorlar: *“Pencereden beyaz bir ışık gördüm. Ani bir ışık, magnezyum gibi beyaz bir ışık.”* Işığın ardından gelen ateş topu 300 metre genişliğindeydi. *“Sırtınızı dönseniz bile şok içinize, beyninize işliyordu. Ve o an cildimdeki her noktanın ısınmaya başladığını hissetmiştim. Sıcak. Kavurucu bir sıcaktı.”* Ateş topunun merkezindeki sıcaklık 4 bin santigrat derecedeydi. Isı, ışık ve ardından gelen patlama sırasında insanlar bir anda havaya uçup aynı hızla yere çarptılar. Alevler her şeyi değil insanların tüm bedenini eritti. On binlerce insan o saniye ya buhar oldu ya da kömüre döndü. *“Yangın söndüğünde, size dünyanın sona erdiğini düşündürten, tamamen değişmiş, geniş, renksiz bir dünya vardı. Küllerin ortasında felâketin kalıntıları ve kökleri topraktan sökülmiş ağaçlar duruyordu. Bütün şehir yok olmuştu.”*

Hiroşima’da bomba düştüğü anda 70 bin insan buharlaştı, şehre bir hafta boyunca asit yağmurları yağdı. İki ay içinde radyasyon nedeniyle 70 bin insan daha yaşamını yitirdi. İlk 5 yıl içinde atom bombasının etkisinden dolayı 60 bin insan daha hayatını kaybetti. Binlerce insan sakat kaldı.

Hiroşima’da yaşanan katliamdan 3 gün sonra aynı uçak Nagazaki’de görüldü. Hiroşima’ya atılandan daha etkili olan bu bomba patladığı anda onbinlerce insanın hayatını kaybetmesine neden

oldu. *“Metsuyama ilçesinin hemen üstünde, havada devasa bir ateş topu belirdi. Işıkla birlikte, toprak üzerindeki her şeyi anında yok eden ısı dalgası ve patlama geldi. Bölgede bulunanlar bilincini kaybederek bir anda ölüme sürüklendi. Hepsi havaya uçup hızla yere çarptılar. Kükreyen alevler, binaların altında feryat edip yardım çağrısında bulunanları yakıtı. Bütün şehir yok olmuştu. Patlamanın merkezindeki Matsuyama’da yaşayanların hepsi hemen o anda orada öldü...”**

Yaşanan katliamların ardından Japonya teslim olduğunu açıkladı. ABD, nükleer saldırı gerekçesini, Pearl Harbour’un intikamını almak ve savaşı bitirmek olarak açıklıyordu. Ancak görünenin gerisindeki gerçeğe bakacak olursak 1945 yılı, emperyalist savaşın sona ermek üzere olduğu dönemlerdi. Almanya ve müttefikleri bu savaştan yenilgiyle ayrılmıştı. Almanya’nın müttefiklerinden olan Japonya da resmen teslim olmasa da yenilenler hanesine yazılmıştı. Hatta katliam öncesi Moskova ve Stockholm’de ateşkes için diplomatik girişimlerde bulunuyordu. Japon Dışişleri Bakanlığı Haziran ayında, Eylül’de savaşı bitirmek üzerine SSCB ile yapılacak görüşmelere yetkili kılınmıştı. Bu gelişmelerin üzerine ABD, Ağustos ayında insanlığın utanç ve öfkeyle anımsayacağı iki katliama imza atmıştı. Bunun gerisinde, dünya üzerinde hegemonyasını kurmak ve özelinde

SSCB’ye ve tüm dünyaya karşı gövde gösterisinde bulunmak vardı. Kullandığı nükleer silahlar ve imza attığı katliamla dünya üzerindeki kanlı egemenliğini ilan ediyordu. Nitekim Japon Dışişleri Bakanı Fumio Kyuma, 2007 yılında yaptığı bir açıklamada *“Nükleer bombalar savaşta son verdi. Bu, kaçınılmazdı. ABD Hiroşima ve Nagazaki’ye Japonya’nın er ya da geç savaşı kaybedeceğini bile bile bomba attı. Ama Amerikalılar, atom bombası atmanın Japonya’nın teslim olmasını hızlandıracağını ve Sovyetler Birliği’nin Japonya’ya savaş ilan etmesini önleyeceğini düşünüyordu. ABD’ye kızgın değilim”* diyerek sermaye devletlerinin ikiyüzlülüğünü gözler önüne serdi.

Bugün Hiroşima ve Nagazaki’de yaşananların üzerinden 72 yıl geçti. O günden bugüne birçok şey değişti, bu katliamların tanığı olan hemen hiç kimse artık yaşamıyor örneğin, savaş dönemindeki devlet başkanları da kalmadı. Değişmeyen tek şey var; kâr hırsı yüzünden yüz binlerce insanı en vahşi yöntemlerle katletmekten geri durmayan emperyalist kapitalizm ve onun bu uğurdaki silahlanma yarışı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin 5 daimi üyeliğinde, tarihsel sırayla “Nükleer Silahlı Devlet” haline gelmiş devletler yer alıyor: ABD (1945), Rusya (1949), İngiltere (1952), Fransa (1960), Çin (1964). Bu 5 ülke nükleer silah pazarını tekellerinde tutmak

ve imtiyazlarını korumak amacıyla 1968 yılında “Nükleer Silahların Yayılmasının Önlenmesi Antlaşması” hazırlayarak imzaya açtılar. Antlaşma 1970’te yürürlüğe girdi ve 1995’te antlaşmanın geçerlilik tarihi süresiz olarak uzatıldı. Antlaşmayı 189 ülke imzalamış durumdadır. İmzalamayan Hindistan’ın 1974’te, Pakistan’ın 1998’de, İsrail’in 1979’da nükleer silah üretmiş oldukları biliniyor. Almanya, Türkiye, İtalya, Belçika ve Hollanda’da NATO’nun nükleer silahları bulunuyor. İran örneğinde olduğu gibi bazı ülkeler ise nükleer silah çalışmaları yapıyor.

Doymak bilmeyen tekellerin kâr hırsı ve dünya egemenliği kavgası bugün dünyamızı yine bir yıkımın eşliğine sürüklüyor. Ortadoğu’da kronikleşen savaş, Kafkasya ve Balkanlar’da yaşanan gerilimler, ABD-Rusya krizi, kendini ABD’den bağımsız bir emperyalist odak olarak öne çıkarmaya çalışan AB -özelinde Almanya-Fransa ikilisi- Avrupa Ordusu tartışmaları... Tüm bunlar emperyalist devletlerin çıkarları uğruna yeni bir dünya savaşını göze alabileceğini gösteriyor. Barbarlık içinde çöküşten tek kurtuluş yolu ise, sermayenin “ne olursa olsun daha fazla kâr yasası”nı bir kenara atacak ve insan merkezli yeni bir toplum, yeni bir dünya yaratacak olan devrim ve sosyalizmdir.

* Katliamı yaşayanların verdiği röportajlardan.

CIA iş başında: Venezuela'da darbe hazırlığı

Uluslararası bir şiddet ve katliam merkezi olan ABD'nin kirli ve kanlı icraatlarının aracıdır CIA. Dünyada, özellikle de Asya ve Latin Amerika'da sahte gerekçelerle gerçekleştirilmiş ne kadar işgal, askeri faşist darbe varsa arkasında mutlaka ABD ve onun karanlık eli CIA vardır.

Aç gözlü silah ve petrol tekellerinin çıkarları için ülkeleri işgal etmek, muhalif hükümetleri devirmek için içeride işbirlikçiler ayartıp karışıklıklar yaratmak, askeri faşist darbeler tezgahlayıp kendilerine kusursuzca hizmet edecek faşist diktatörleri iş başına getirmek, ABD ve CIA'in en başat icraatlarından. Bu yönlü icraatlarının en çok sahneye konduğu coğrafya ise Latin Amerika'dır.

Uluslararası haydutluğun merkezi bu devlet, ilerici ve devrimci güçleri ezmek ve imha etmeyi ya da kendisine mesafeli ve muhalif ülke ve iktidarlara boyun eğdirmeyi, bunlar olmadığında da bizzat CIA'in hazırlanmasına yardım ettiği kanlı darbeler yapmayı adeta kendisine bir hak ve görev olarak görmektedir. Bir darbe uzmanı olarak ünlenmiş bulunan eski ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger'in, "Bir ülkenin halkı komünizmi seçecek kadar sorumsuzluk gösterdiyse biz buna seyirci mi kalacağız" şeklindeki sözleri, tam da bunu anlatmaktadır.

Bu kirli sicilinin fazlasıyla teşhir olmuşluğu ve belli dönemlerde uluslararası kamuoyunun tepkisi nedeniyle zaman zaman ara verse de ABD ve CIA bu icraatlarından hiç vazgeçmemiştir. Başka ülkelerin iç işlerine müdahaleye, karışıklıklar yaratmaya ve askeri faşist darbeler tezgahlamaya devam etmiştir. Nitekim bugün yine iş başındadır ve öncelikli durağı da Venezuela'dır.

CIA'İN "SAMİMİ İTİRAF'I": "VENEZUELA'DA DARBE YAPMAK İSTİYORUZ"

Pentagon ve CIA'nın Venezuela'da darbe yapma isteği yeni değil. ABD işbirlikçisi Venezuela oligarşisinin iş başından uzaklaştırıldığı ve Hugo Chavez'in iş başına geldiği andan itibaren macera baş-

ladı. Hiç kuşkusuz bu nedensiz değildi. Özetle, Chavez iktidar koltuğuna oturur oturmaz ilk elden kendisinin Bolivarçı olduğunu söyledi. Ardından hiç vakit kaybetmeden ABD'nin tarihsel düşmanı Küba'yı dost ülke ve Fidel Castro'yu yoldaş olarak ilan etti. Bu çok açık olarak ABD'ye meydan okumaktı.

Chavez bununla da kalmadı, çok şey borçlu olduğu Venezuela halkının durumunu iyileştirme amacıyla hızla bir dizi uygulamaya başvurdu. Bu çerçevede, dünyadaki en kaliteli petrolerden olan petrolü kamulaştırdı, üstüne üstlük %20 oranında bir zam yaptı. Amacı iyileştirmeler için kayda değer bir gelir elde etmektir. Bunu kısmen başardı da. Buradan elde edilen geliri asgari ücretin arttırılması, eğitim ve sağlık alanlarına yatırım ve işsizliğin azaltılması gibi işlerde kullandı. Fabrika ve iş yerlerinde, semtlerde ve hayatın birçok yerinde Venezuela işçi ve emekçilerini belli ölçülerde siyasal yaşama katma yönlü uygulamalar bunları

takip etti.

Fakat öte yandan egemen sınıf olarak oligarşiye dokunulmadı. Temel sınıf ilişkilerine gerçek, kalıcı ve köklü bir müdahalede bulunulmadı. Yani gerçek iktidar hâlâ Venezuela oligarşisinin elindeydi. Ne var ki geçici bile olsa Venezuela halkının kendisini sosyalist sayan Chavez yönetimini tercih etmesi, hele de bu yönetimin petrolü kamulaştırması, ABD'yi çılgına çevirmeye yetti. Hatırlanacağı üzere CIA göreve çağrıldı ve kısa sürede içeride karışıklıklar yarattı. Venezuela ordusu içinde yandaşları da vardı. Chavez'in kimi icraatlarına tepki duyan ve hayal kırıklığına kapılan sınırlı bir halk kesimini de harekete geçirerek, Chavez'e dönük bir darbe girişiminde bulundu. Chavez tutuklanıp bir adaya kaçırıldı. Nedir ki, bu girişim karşısında Venezuela halkı harekete geçti ve Hugo Chavez'i kaçırıldığı yerden alarak omuzları üzerinde yeniden koltuğuna oturttu.

Buna rağmen darbe mekanizması iş-

lemeye, Pentagon ve CIA, Venezuela'da ne yapıp edip darbe tezgahlarının peşinde koşturmaya devam etti. Nitekim CIA Direktörü Michael Pompeo, geçtiğimiz günlerde katıldığı bir toplantıda kendisine sorulan bir soru üzerine, tam da kendilerine yaraşır bir cevap verdi: "Venezuela'da darbe yapmak istiyoruz..." Bununla da kalmadı, bu konuda Meksika ve Kolombiya ile ortak mesai içinde olduklarını da itiraf etti. Doğrusu CIA Direktörü bu kez çok haydutça bir tutumun içindeydi. En dikkate değer olan ise, CIA'in ilk kez açıkça bir darbe hazırlığı içinde olduğunu itiraf etmesi idi. O kadar ki, ortak mesai içinde olduğu ülkeleri de zor durumda bıraktı. Elbette her iki ülkenin yönetimi de inkara başvurdu.

Fakat biliniyor ki Meksika ve Kolombiya kirli sicile sahip devletlerdir. Uyuşturucu mafyasının güçlü olduğu ülkelerdir. Dehşet verici katliamların altında imzaları vardır. Ölüm mangaları denince ilk akla gelen ülke Kolombiya'dır. Hiçbir dönem ABD'ye uşaklık etmekte kusur etmemiştir. Ne denli inkar ederlerse etsinler her iki ülkenin de CIA'in hazırlık yapıyor dediği darbe konusunda çok gönüllü oldukları tartışmasıdır. Nitekim, eski Kolombiya Devlet Başkanı Alvaro Uribe açık açık müdahale çağrısı yapmıştır.

AŞAĞILIK YALANLAR VE GERÇEK NEDENLER

ABD kirli çıkarları için başka ülkele-

ABD Dışişleri Bakanı'ndan Maduro'ya tehdit

Venezuela'da Bolivarçı hükümeti devirmek istediklerini açıkça itiraf eden ABD, Venezuela hükümetini açıkça tehdit etti.

ABD Dışişleri Bakanı Rex Tillerson, "koalisyon ortakları" ve Amerikan Devletler Örgütü (OAS) ile birlikte Venezuela'ya yaklaşımlarını belirlediklerini

söyledi. Venezuela'nın "anayasasına ve belirlenmiş seçimlere dönmesini", Venezuelalıların "hak ettikleri bir hükümette seslerinin duyulmasına izin verilmesini" istediklerini öne süren Tillerson, Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'nun ya kendi isteğiyle ülkenin geleceğinde yerinin olmadığını

anlayarak ayrılmasını ya da "hükümet süreçlerini anayasal süreçlere geri döndürmeyi" kendilerinin yapacaklarını söyleyerek Venezuela hükümetini açıkça tehdit etti.

CIA şefi Mike Pompeo da geçtiğimiz hafta Venezuela hükümetini devirmek için çalışmalar yaptıklarını açıklamıştı.

re dönük her müdahalesini, işgalini ve tezgahladığı her askeri faşist darbeyi demokrasi, insan hakları, söz konusu ülkenin istikrarı, kısacası düzenin yeniden tesisi vb. aşağılık yalanlar eşliğinde yapmıştır. Bu aşağılık yalanlar gelinen yerde büyük ölçüde teşhir olmuştur. Ancak bunun kendisi onu geriletmemiş, tam tersine daha bir per-

vasızlaştırmıştır. Ve dahası da bu kirli ve kanlı icraatlarını CIA Direktörü'nün son itirafı ile açıktan savunur hale gelmiştir.

Pentagon ve CIA ikilisi o denli utanmazca bir tutum içindedirler ki Venezuela'da işçi ve emekçilerin sokağa çıktıklarını, Maduro'yu devirmek istediklerini iddia edebiliyorlar. Sahibinin sesi *Washington Post*,

tam bir utanmazlıkla, başkent Caracas sokaklarındakilerin "Gırtlığına dek uyuşturucu ticaretine batmış" bir diktatöre karşı ayaklandıklarını ileri sürebiliyor. Burada da durmuyor. "Bir grup yurtsever general"ın "düzeni yeniden sağlamak adına" inisiyatif aldıklarını dile getiriyor. Daha da dipsiz olan yalanı ise, Caracas sokaklarındaki Nicolas Maduro karşıtı karışıklıkları "Yeni bir devrim" olarak nitelimesidir.

Venezuela'da sokaklarda olanların içinde, esas olarak devrimci bir önderlikten yoksun olmaları nedeniyle ve kısmen de zaman içinde yaşadıkları hayal kırıklığının da etkisi ile oligarşinin tuzağına düşen az sayıda işçi ve emekçinin olduğu bir gerçektir. Ancak Venezuela'daki çatışmanın ABD emperyalizmi ve Venezuela oligarşisi ile mevcut Bolivarci yönetim arasında bir çatışma olduğu da inkar edilemez bir gerçektir. Özellikle başkent Caracas'ta sokakta olanlar Venezuela'nın egemen sınıfının safındakilerdir. Tüm karışıklıkların gerisinde ABD, Meksika ve Kolombiya'nın olduğu, her şeyin CIA'nın darbe hazırlığı amaçlı kirli, kanlı ve kanarlık planları çerçevesinde döndüğü,

hedefin ise Maduro'yu iktidardan alaşağı etmek olduğu resmen itiraf edilmiştir. Ve nihai amacın, Venezuela'nın nitelikli zengin petrol yataklarını yeniden ele geçirmek ve nihayet az da olsa yapılan iyileştirmelerden yararlanan işçi ve emekçileri yeniden yokluk ve yoksulluğa mahkum edip, geçmiştekenden de daha acımasız bir diktatörlüğe sürüklemek olduğu çok daha temelli bir gerçektir.

Chavez zamanında yapılan anlaşmalar gereği, halihazırda Venezuela petrol rollerinin %60'ı Çin ve Hindistan'a satılmaktadır. Buna karşı ABD'ye satılan ancak %20 civarındadır. Yani petrol sorunu, ABD ile Çin arasındaki nüfuz mücadelesi ile de bağlantılı olarak, bu kavgada esaslı bir rol oynamaktadır.

Yeri gelmişken belirtmek gerekir ki, Maduro karşıtı oligarşinin ve arkasındaki ABD ve CIA'nın darbe hazırlığı konusundaki gerekçesi, geride kalan süreçte gerçekleştirilen seçimlerin sonuçlarının yok hükmünde sayılması, Maduro'nun iş başında kalmak konusundaki ısraridir. Seçimlerde hile yapanın Maduro değil, bizzat Caracas'ın mafyatik oligarşisi olduğu sonradan kanıtlandı. Hile konusu 4 milletvekili idi ve bunların milletvekilliklerinin düşürülmesi gerekiyordu. Maduro yanlıları karara uydu, uymayan ise Maduro karşıtları oldu. Demek oluyor ki, seçimler sadece bahanedir.

"21. YÜZYIL SOSYALİZMİ" KAPİTALİZMİN SINIRLARINA ÇARPTI, ÇÖZÜM SOSYALİZMDİR!

Tarih, ideolojik ve sınıfsal nedenlerle yarım kalmış "devrim"e ya da "devrimsel girişim"e az tanıklık etmemiştir. Tüm iyi niyetli çabalara rağmen, yaşam yarımılığı kabul etmemiş, kurulu düzen tüm sonuçları ile yeniden belirlemiştir. Venezuela'da olan da ne yazık ki böyledir. Venezuela

halkının on yılların birikimine dayanan ayaklanması, kuşkusuz ki devrimci bir önderlikten yoksunluk nedeniyle, mantıki sonuçlarına vurdulmadı, vurdurulamadı. Halkın genel anlamda eğilimi, isteği ve özlemi en azından Küba'daki gibi bir sosyalizmdi. Kendini sosyalist olarak tanımlayan, Küba ve Castro'yla yakın ilişkiler kuran Bolivarci Hugo Chavez, gerçekte halkına çok şey borçlu olan samimi bir ilerici, daha doğru bir söyleyişle gerçek bir sosyal-demokrattı. Ne partisi devrimci bir parti idi ne düzene karşı devrimi hedefleyen ve dolayısıyla kapitalizmi aşan bir programa sahipti. Bu niteliğiyle uyumlu, yer yer onu da aşan, ama yine de kapitalizmin sınırlarını aşmayan, işçi ve emekçilerin yaşamında az çok hissedilen iyileştirmelere başvurdu. Bundan dolayı da karşı-devrimin büyük direnci ve dolaylı-dolaysız saldırı ve sabotajları ile karşı karşıya kaldı. Yine de temel sınıf ilişkilerine, en başta da özel mülkiyet alanına dokunmadı. Gerçek iktidar tekeli Venezuela oligarşisinin elinde kalmaya, tarım burjuvazisi kırsal alanda hükmünü sürdürmeye devam etti. Bu durum bugün de eksiksiz olarak varlığını korumaktadır. Kısacası, yeni dönem liberallerinin deyimi ile "21. yüzyıl sosyalizmi" kapitalizmin duvarına takılıp kalmıştır. Hem daha bir zayıflayarak, hem de yeniden ABD'nin kuşatmasını daha fazla hissederek... Ve bir kez daha CIA'nın yeni bir darbe hazırlığı tehdidi altında kalarak...

Bunların şaşılacak bir tarafı bulunmamaktadır. Temel sınıf ilişkilerine köklü bir müdahale yapan, özel mülkiyeti köklü biçimde tasfiye eden, iktidarı burjuvaziden zorla koparıp alarak işçi ve emekçilere geçmesini sağlayan ve ABD başta olmak üzere emperyalizmi Venezuela'dan ebediyen söküp atan, onun Güney Amerika ülkelerindeki egemenliğini yarıp dışına çıkan gerçek ve tam bir devrim olmadan, Venezuela'da dün ve bugün yaşananlar devam edecektir. Venezuela, Meksika, Kolombiya'sıyla tüm Latin Amerika'da ABD ve CIA ile birlikte kirli ve kanlı diktatörlükleri layık oldukları fosseptik çukuruna gönderecek yegane çözüm devrimdir. Gerçek kurtuluş bir parça ehlileştirilmiş kapitalizm değil, sosyalizmdir.

Filistinli genç yargısız infazla katledildi

Siyonist İsrail rejiminin, Filistin halkını hedef alan devlet terörü çok yönlü uygulamalarla devam ederken yargısız infazla katliamların da ardı arkası kesilmiyor.

30 Temmuz günü de Tel Aviv'de Filistinli bir genç, polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi.

Sabah saatlerinde, başkent Tel Aviv'in Yafa bölgesinde motosikletli bir gence, "polisin dur ihtarına uymadığı" iddia edilerek polis tarafından ateş açıldı.

20'li yaşlarında olduğu belirtilen ve ağır yaralanan genç, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

Polisin yargısız infazla katlettiği genç için protesto eylemi düzenlenirken polis bölgeyi ablukaya aldı.

Öte yandan İsrail polisinin yaptığı açıklamada yargısız infaz, "olaya karıştığı belirlenen motosikletli bir şüphelinin dur ihtarına uymaması" bahanesiyle meşru gösterilmeye çalışıldı.

İngiltere Merkez Bankası'nda grev

İngiltere Merkez Bankası (BoE) çalışanları 1 Ağustos'ta üç günlük grev başlattı.

İşçi sendikası Unite ile BoE arasındaki ücret zammı görüşmelerinde dayatılan düşük zam teklifi kabul edilmeyerek grev kararı alınmıştı.

Güvenlik, temizlik ve resepsiyon hizmetlerinde çalışan işçileri kapsayan zam görüşmelerinde enflasyon yüzde 2,6 olmasına rağmen BoE yüzde 1 zam dayatmasında bulunmuştu.

Banka çalışanları, Londra'nın finans merkezi The City of London'da yaptıkları eylemle grevi başlattı.

Banka çalışanları "adil bir ücret" taleplerini dile getirdi.

Öte yandan BoE'den yapılan açıklamada ise Unite ile görüşmelerin sürdürülmesi için hazır olduğu belirtildi.

Asya-Pasifik: Şiddetlenen kriz coğrafyası

Emperyalist hegemonya ve paylaşım mücadelesinde yeni bir sürece girilmiş durumda. Asya-Pasifik bölgesi bu süreçte kriz coğrafyası olarak öne çıkıyor. Daha şimdiden çok önemli çatışmaların ve gerilimlerin sahnesi haline gelmiş olan bölge, gelecekteki muhtemel bir dünya savaşının potansiyelini taşıyor.

21. yüzyılı Asya-Pasifik yüzyılı ilan eden ABD emperyalizmi, küresel hegemonyasını Asya'ya taşıma girişimi eşliğinde hummalı bir şekilde Asya-Pasifik hesaplaşmasına hazırlanıyor. Çin ise Kuzey Kore'yi dizginlemeye çalışarak ve ABD'yi kışkırtmamaya özen göstererek, nihai hesaplaşmayı kendisi için en uygun zamana erteleme çabasıyla kendi cephesinden hazırlık yapıyor. Zira bu iki emperyalist gücün, kendi aralarındaki bir savaşı kaçınılmaz gördüklerini çeşitli vesilelerle birbirlerine birçok kez ilan etmiş oldukları biliniyor.

Dünyanın girmiş bulunduğu yeni paylaşım mücadelesinde Ortadoğu ve Asya-Pasifik, kriz coğrafyaları olarak öne çıkmakla birlikte artık tüm coğrafyalarda da emperyalist güçler arasındaki rekabet ve hegemonya mücadeleleri keskinleşmekte, gerilim ve çatışmalar sertleşmektedir. Asya-Pasifik bölgesi ise giderek dünyanın en hareketli ve emperyalist hegemonya mücadelelerinin en şiddetli şekilde yaşanacağı bir bölgesi haline geliyor. Zira burada sıralayamayacağımız bir dizi faktör, daha şimdiden Asya-Pasifik bölgesini şiddetli bir rekabet alanı haline getirmiş de bulunuyor. Dolayısıyla önümüzdeki yıllarda bu bölgede önemli gelişmeler yaşanması kaçınılmaz görünüyor.

KUZEY KORE KRİZİ VE ÇİN'İ DİZGİNLEME GİRİŞİMİ

Küresel güç odağı olan ABD ve Çin arasındaki gerilimin genellikle Tayvan, Kuzey Kore ve Güney Çin Denizi üzerinden gündeme geldiği biliniyor. Kuzey Kore'nin bir süreden beridir neredeyse süreklilik kazanan nükleer ve balistik füze denemeleri ise gerilimi tırmandıran önemli bir etken olmaya devam ediyor ve devam edeceğe de benziyor.

Kuzey Kore'nin son olarak 29 Temmuz'da ABD'nin tüm şehirlerini vurabile-

cek menzilde kıtalararası füze denemesi dünyada yeni bir sarsıntı yarattı ve bir kez daha büyük bir gerilime konu oldu. Kuzey Kore, sonuncuyla birlikte bu ay içinde ikinci kez balistik füze denemesi gerçekleştirdi. Bu, 2017 yılının başından bu yana yapılan on dördüncü denemeydi. ABD Başkanı Trump, Beyaz Saray'daki kabine toplantısının ardından basın mensuplarına yaptığı açıklamada, "Kuzey Kore'yi halledeceğiz. Hallolacak. Her şeyi halledeceğiz" ifadelerini kullanarak, bu girişimi kudurganlıkla karşıladı. ABD'nin BM Daimi

Temsilcisi Nikki Haley ise aynı kudurganlığı "Kuzey Kore hakkında konuşacak bir şey kalmadı artık, Çin harekete geçmeli. Japonya ve Güney Kore baskıyı arttırmalı, bu sadece ABD'nin sorunu değil, uluslararası çözüm gerektiriyor" ifadeleriyle dile getirdi.

Kuzey Kore başarılı olduğunu iddia ettiği son denemeyi ABD'ye "sert bir uyarı" diye tanımladı. Füzenin 47 dakika havada kaldığını ve 3 bin 724 kilometre yol aldığını belirten Kuzey Kore, ABD ankarasının vuruş menzili içinde olduğunu ileri sürdü. Uluslararası uzmanların görüşünün de Kuzey Kore'nin ABD'yi vurma kapasitesi konusundaki iddiasının doğru olabileceği yönünde olduğu söyleniyor. Uzmanlar füzenin 10 bin

400 kilometre menzili olduğunu tahmin ederken, Kuzey Kore'nin Rason kentine yerleştirilmesi durumunda füzenin menzilin ABD'nin New York kentine kadar uzandığı iddia edilmektedir.

Kuzey Kore yönetiminin füze denemesinin ardından ABD'nin ses hızını aşabildiği öne sürülen B-1 Lancer bombardıman uçakları Kore Yarımadası üzerinde uçtu. ABD jetlerine Japon F-2 savaş uçakları ve Güney Kore F-15'leri de eşlik etti. ABD, "Bu görev" in "Kuzey Kore'nin gerginliği tırmandıran 3 Temmuz ve 29 Temmuz kıtalararası balistik füze denemelerine karşı yapıldı"ğını ileri sürdü. ABD ve Güney Kore ayrıca Kuzey Kore'ye misilleme olarak füze tatbikatı da gerçekleştirerek karadan karaya füzeler fırlattı. ABD Genelkurmay Başkanı J. Dunford ve ABD Pasifik Kuvvetleri Komutanı Oramiral Harry Harris'in, Güney Kore Genelkurmay Başkanı Lee Sun Jin ile telefon görüşmesi gerçekleştirdiği ve komutanların askeri seçenekleri de konuştuğu belirtildi.

ABD Dışişleri Bakanı R. Tillerson, "Kuzey Kore'nin nükleer silah geliştirme programının ekonomik destekçileri olan Rusya ve Çin bölgesel ve küresel istikrarı yönelik giderek artan tehdidin tek sorumlusu" ifadelerini kullandı. Öteden beri Çin'den Kim Jong-un'u durdurmasını isteyen ABD lideri Trump ise, "Çin beni büyük hayal kırıklığına uğrattı. Geçmişteki aptal liderlerimiz yıllık yüzlerce milyar dolarlık ticaretlerini yapmalarına müsaade ettiler ancak onlar Kuzey Kore konusunda bizim için hiçbir şey yapmadılar. Bunun devam etmesine izin vermeyeceğiz. Çin bu problemi kolaylıkla

çözebilirdi" diyerek, Pekin yönetimini sorumlu tuttu.

Her füze denemesinin ardından Kuzey Kore üzerinden Çin'i suçlamak ve ona tehditlerde bulunmak ABD'nin değişmez tutumudur. Zira emperyalist hegemonya mücadelesinde Çin, Asya-Pasifik'te ABD'nin gerçek muhababıdır ve Kuzey Kore üzerinden verilen her mesaj Çin'e yöneliktir.

ASYA-PASİFİK'TE SERTLEŞEN EMPERYALİST REKABET

Kuzey Kore'nin her balistik ve nükleer füze denemesi sert gerilimlere ve karşılıklı tehditlere konu ediliyor ve ABD'nin Kuzey Kore'ye saldırıp saldırmayacağı büyük bir merak konusu oluyor. Dünya imparatorluğu çözülme süreci içinde olsa da halen de tartışmasız bir dünya gücü olan ABD'yi Kuzey Kore ile karşı karşıya getiren temel etkenler, Kuzey Kore'nin füze denemelerinin ötesindedir. ABD'nin bu ülke şahsındaki her girişimi özünde ve esasında Çin'e bir meydan okumadır. Amaç, Çin'i kuşatıp kendi sınırlarına hapsedmektir. Obama yönetimi zamanında ABD'nin "Asya-Pasifik'e dönüşü" nün gerisinde de bu vardır.

ABD'nin "Asya-Pasifik'e dönüş" projesi, Çin'in bölgedeki ekonomik etkisini kırarak, onu askeri olarak kuşatmak ve böylece Pekin'i ABD'nin taleplerini kabul etmeye mecbur bırakmak gibi amaç ve hedefler içeren bir stratejidir. Zira başka şeylerin yanı sıra dünya ekonomisinin yarısından fazlasını oluşturan ve emperyalist hegemonya mücadelesinde son derece önemli bir yer tutan bu bölgede

Washington, çözülsününü durdurmak ve dünya hegemonyasını kalıcı kılmak için Asya-Pasifik'te saldırgan ve savaşı bir politika izliyor. Muhtemel olan yeni bir emperyalist dünya savaşının patlama dinamikleri Asya-Pasifik'te giderek belirgin hale geliyor.

Çin, ekonomik ve askeri açıdan yükselen devasa bir güç konumuna gelmiş bulunuyor ve dünya egemenlik mücadelesinde etkin olmaya çalışıyor. Bu durum bölgede büyük bir hegemonya ve paylaşım mücadelesini kızıştırdığı gibi, dev emperyalist güçler arasındaki kışımayı da körüklüyor.

Emperyalist kapitalist dünya düzeni çok yönlü bunalımlarla bir sarsıntılar sürecinden geçiyor. Ekonomik bunalım, bunun doğrudan bir sonucu olarak emperyalist hegemonya ve paylaşım savaşları, gerici iç savaşlar vb. olgular tüm bölgeleri bir girdap gibi içine almış bulunuyor. Emperyalist savaş cephesi olarak öne çıkan Ortadoğu, bu girdap içinde dehşetli bir acı ve yıkım içinde tükenişe sürükleniyor. Kızıyan emperyalist rekabetin, şiddetlenen emperyalist hegemonya ve paylaşım mücadelesinin giderek öne çıkan ve gelecekte emperyalist paylaşım savaşının potansiyelini de barındıran bir başka coğrafyasıdır Asya-Pasifik.

Birçok açıdan emperyalist hegemonya ve paylaşım mücadelesinin çok önemli bir cephesi olan ve dünya nüfusunun yanı sıra dünya üretiminin de yarısından fazlasını oluşturduğu ileri sürülen bu bölgede Çin bulunuyor. Devasa bir güç haline gelen Çin, dünya ölçüsünde etkin bir güç olma yolunda hızla ilerliyor. Böyle olup olmayacağından bağımsız olarak, birçok gözlemcinin geleceğin dünya gücü olarak Çin'i işaret ettiği de biliniyor.

ABD, Asya-Pasifik bölgesinde, daha genel planda ise küresel çapta Çin'in ekonomik ve askeri olarak yükselen bir güç olmasını kabul etmiyor. Bunu önlemeye dönük olarak her alanda adımlar atıyor. Şili, Yeni Zelanda, Brunei, Singapur, Japonya, Avustralya, Kanada, Meksika, Malezya, Peru ve Vietnam'la Trans-Pasifik Ortaklığı kurarak, bölgeye ekonomik yatırımlarını arttırıyor. Nitekim gelinen aşamada ABD'nin bölgedeki ekonomik varlığının önemli boyutlara ulaştığı söyleniyor ve ABD yatırımlarının oranının geçen yıllara göre arttığı bildiriliyor. Öte yandan Çin'i ulusal güvenlik sorunu olarak gördüğü için askeri adımlarını hızlandırarak vurucu gücünü büyütüyor. 2020'ye kadar donanmasının yüzde 60'ını bölgeye sevk edeceğini de ilan etmiştir. Halihazırda Japonya'da 50, Güney Kore'de de 30 bin asker bulduran ABD'nin, Avrupa'da konumlandığı askerlerinin büyük bir kısmını Asya-Pasifik bölgesine çekeceği de yine ABD'nin açıklamalarından biliniyor. Avustralya'nın limanlarındaki asker ve askeri üs sayısını arttırmaya da çoktan başlamış bulunuyor.

Özetle, Washington, çözümlüşünü durdurmak ve dünya hegemonyasını kalıcı kılmak için Asya-Pasifik'te saldırgan ve savaşçı bir politika izliyor ve geleceğin büyük hesaplaşmasına hazırlanıyor. Muhtemel olan yeni bir emperyalist dünya savaşının patlama dinamikleri Asya-Pasifik'te giderek belirgin hale geliyor.

Yazaki direnişinin sesi Avrupa'ya taşınıyor

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) Yazaki direnişçisi Dilek Gültekin'in sesini Avrupa'ya taşıyor.

Gültekin'in direnişini anlatmak için **30 Temmuz** günü **Almanya'nın Wuppertal** kentinde stand kurularak Avrupalı işçi ve emekçileri dayanışmaya çağırılan bildirimler yoğun şekilde dağıtıldı. Stand, diğer eylem ve etkinliklerin de yapıldığı, kentin en çok girilip çıkılan alışveriş merkezi City Arkaden'de en işlek saatte kuruldu.

Faaliyet sırasında emekçilerin ilgisi yoğun oldu. Bildiriyi özel olarak isteyenler olurken çok sayıda kişiyle de sohbet edildi. Özellikle yerli halktan kadınlar diyaloglara girdiler, bilgi aldılar.

Aralıklarla bildirimler okundu, Dilek Gültekin tanıtıldı, direnişinden söz edildi, gelişmeler aktarıldı, direnişle dayanışma çağrısını içeren kısa ajitatif konuşmalar yapıldı. Sloganlar eşliğindeki bu konuşmalar çalışmaya ilgiyi arttırıcı bir rol oynadı.

Sınıf eksensli yürütülen stand çalışması Avusturya işçi marşı ve Enternasyonal marşı çalınarak sonlandırıldı.

BİR-KAR **1 Ağustos** günü de gün boyu eylemdeydi. Önce saat 13.00'te **Düs-**

seldorf'taki Japonya Konsolosluğu'nun önünde bir araya gelindi.

Eylem, ilk an Japonya Konsolosluğu yetkilileri ve çalışanlarını tedirgin etti. Eylem sırasında çevredekilere BİR-KAR'ın Avrupa'nın tüm uluslarından işçi, emekçi, ilerici ve devrimcilerine yaptığı çağırısı içeren bildiri dağıtıldı. Zaman zaman da sözlü bilgilendirmeler yapıldı. Cinsel tacizle ilgili bilgiler özellikle ilgi buldu.

Bu arada, Japonya Konsolosluğu yetkilileri ile bir görüşme yapıldı. Almanca, İngilizce, İspanyolca, Japonca ve Fransızca olarak hazırlanan, BİR-KAR, MİB ve İCOG'a ait bildiri ve açıklamalardan oluşturulan bir dosya konsolosluk yetkililerine sunuldu. Buradaki çalışma 1 saat sürdü.

DİLEK GÜLTEKİN'İN SESİ KÖLN'E TAŞINDI

Saat 15.00'te bu kez Yazaki'nin **Köln**'deki merkezinin önünde toplandı. Yazaki merkezinde az sayıda işçi vardı. Çoğunluk işletme personelinden oluşuyordu. Tümü de pencereleri açık eylemcileri dinlemeye başladılar. Birkaç kez

eylemin amacı, saldırının niteliği, Dilek Gültekin'in direnişi ve talepleri konusunda bilgilendirmeyi içeren konuşmalar yapıldı. BİR-KAR'ın konuya ilişkin bildiri okundu. Her konuşmanın ardından sloganlar haykırıldı.

Eylem sonlandırıldıktan sonra yapılan talep doğrultusunda Yazaki Avrupa personel sorumlusu görüşmeye geldi. Kendisine farklı dillerde hazırlanmış bir dosya sunuldu. Yanı sıra, sözlü olarak da ayrıntılı bilgi verildi. Yer yer tartışmalara girildi.

Yazaki yetkilisi, gelişmeden bilgisi olduğunu, özellikle taciz olayı ile ilgili neceğini, çünkü bu konuda farklı bilgi aldığını ileri sürdü. Buna tepki konuşca, kendi mail adresini verdi, taciz ve tecavüz olayına maruz kalanların varsa belgelerini göndermelerini talep etti. Dilek Gültekin'in işe alınması konusunda ise geçiştirici sözler etti. Köln Yazaki merkezi önündeki eylem bu görüşme ve tartışmaların ardından sona erdi.

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu her iki eyleme de katılıp, destek sundu.

Katar'a ambargo uygulayan ülkelerden açıklama

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da, dinci terörü finanse edip emekçi halkları katlederek bölgeye nüfuz etmeye çalışan ülkeler arasındaki krizde, Katar'a ambargo uygulayan ülkeler, Katar'la "diyalog" için taleplerini açıkladı.

Bahreyn'in başkenti Manama'da bir araya gelen Suudi Arabistan, Mısır, Birleşik Arap Emirlikleri ve Bahreyn dışişleri bakanları, yaptıkları görüşmenin ardından basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Teröre karşı ortaklaşma" demagojisi üzerinden yapılan açıklamada, Katar'la diyalog kurmak için bu yöndeki talebin yerine getirilmesi gerektiği dile getirildi. Açıklamayı yapan Bahreyn Dışişleri Bakanı Şeyh Haild bin Ahmed El Halife şu ifadeleri kullandı: "Katar samimi olarak terörizmle aşırılıkçılığı fonlamayı keserse ve diğer ülkelerin dışişlerine karışmazsa, 13 maddelik talep listesine uyarsa dört ülke Katar'la diyalog kurmaya hazırdır."

Geçtiğimiz haftalarda batılı emperyalistlerin art arda gerçekleştirdiği Körfez ülkeleri ziyaretlerinin ardından, ülkeler arasında "diyalog" kurulması yönünde "çözüm" vurguları öne çıkmıştı. ABD Dışişleri Bakanı'nın Katar ziyaretinde, Katar ile ABD arasında "teröre karşı mücadelede ortaklaşılması" iddiasıyla anlaşma imzalanmış, bunun sonrasında ise "kriz giderilmese de ilişkilerin yumuşayacağı" ileri sürülmüştü.

Tek tip kıyafetle amaçlanan işçi ve emekçilere deli gömleği giydirmektir!

Sermaye iktidarı 15 Temmuz'dan bugüne başarısız darbe girişimini fırsata çevirmiş, ülke OHAL ve KHK'larla açık bir hapisane haline getirilmiştir. İktidarın dümenindeki dinci-gericilik, şoven milliyetçi MHP'ylekurduğu ittifak ile kendi darbesini böylece gerçekleştirmiştir.

Tüm toplumsal yaşamın üzerindeki dizginsiz baskının amacı işçi ve emekçileri kurlsız sömürüye boyun eğdirerek köleleştirmektir. Dinci-faşist iktidar sermayenin balyozu olarak işçi sınıfı ve emekçilerin hak arama ve insanca yaşama mücadelesinin tepesine inmektedir. Karşı karşıya kaldığımız 12 Eylül rejiminin tüm kurumlarıyla amaçladığı düzenin devamıdır.

Söz konusu olan grev, sendika, toplu sözleşme hakkı, insanca yaşayabilecek ücret, demokratik haklar, gösteri, örgütlenme ve ifade özgürlüğünün üzerine beton dökmektir. Ve işçi ve emekçilerin taşeron, sözleşmeli, esnek çalışma koşulları üzerinden düşük ücretlerle, sosyal haklardan yoksun bir şekilde çalıştırılması süreklileştirilmek istenmektedir.

İçeride ve dışarıda sürdürülen savaş ve yıkım politikasının ağır faturası sistematik bir şekilde işçi ve emekçilerin yanı sıra toplumsal muhalefetin öznelerine çıkartılıyor. Bunun kendisi milyonların kursağındaki son lokmaya göz dikmek demektir.

Amaç, bu ağır koşullara karşı işçi-emekçilerin, Kürt halkının, kadınların direnme eğilimini kırmaktır. Küçük damlaların birikerek büyük bir direniş hareketine dönüşmesinden duyulan korku 94 yıllık burjuva cumhuriyet tarihinin yarattığı fiziki-psikolojik baskı mekanizmalarının tümünün devreye sokulmasına neden olmaktadır.

Dinci-gerici iktidar tüm burjuva devlet aygıtını denetimi altına almış ancak toplumsal muhalefetin tüm öznelerine

dönük uyguladığı açık zora, bunlara dayanarak elinde tuttuğu bütün güce rağmen 16 Nisan referandumunda tam bir hezimet yaşamıştır. Sokaklara yönelik yasaklamalar, eylemlere sert müdahaleler, gözaltılar, tutuklamalar, baskı ve tehditlere rağmen toplum içerisinde büyüyen tepki ve öfke dinci-gerici iktidarın toplumsal muhalefeti kontrol altına almakta zorlandığını göstermektedir.

İşçilere dönük süreklileşen gerici propagandanın sınıf hareketinde yarattığı olumsuz etkiye, açık baskıya karşın ne işçi direnişleri bitirilebilmekte ne de sokaklar boşaltılabilmektedir.

Gelişmeler göstermektedir ki, toplumu süreklileşmiş OHAL koşullarında KHK'larla kurlsız ve keyfi bir şekilde yönetme hayali toplumsal muhalefetin direngen pratiğine çarpacaktır. İşte tam da bu nedenle AKP iktidarının burjuva cumhuriyetin geleneksel baskı politikasına sarılmaktan ve onu şiddetlendirmekten başka çaresi kalmamıştır.

12 Eylül'ün ve '90'lı yılların işçi, emekçiler için anlamı sıkıyönetim ve OHAL koşullarında artan sefalet ve yoksulluktur. Kürt halkı için ise inkar, baskı ve artan eşitsizliktir. Tüm bu süreçlerde işçiler, emekçiler, Kürt halkı teslim alınmaya çalışılmış ve bu hedefle devrimci hareket ve sol güçler toplumsal muhale-

fetin öncü örgütlü güçleri olarak şiddetli saldırılarla karşı karşıya kalmıştır.

Kardeşler;

Sermaye iktidarının "FETÖ'cülerle tek tip kıyafet" uygulaması adı altında amaçladığı şey de devrimci-siyasi tutsakları teslim alarak, boyun eğdirmektir. Devrimci siyasi özneler şahsında sınıf ve kitleleri biat ettirmektir. Son bir yıldır hapisanelerde "FETÖ' ile mücadele" bahanesiyle büyük bedeller ödeyerek devrimci tutsakların kazanmış oldukları tüm haklar OHAL KHK'ları ile gasp edilmiştir. Sermaye iktidarının gündeme getirdiği tek tip kıyafet uygulaması ile baskı politikaları dizginlerinden boşaltılmış olacaktır.

Tek tip kıyafet saldırısı 12 Eylül'de emperyalizm ve işbirlikçisi teknelci burjuvazi tarafından nasıl gündeme getirilmiş ise bugün de aynı amaçlarla raftan indirilmiştir. '84 ölüm orucu direnişi ile burjuva düzene karşı devrim davası Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci tarafından tereddütsüzce savunulmuş, 1 Ocak '84'te yürürlüğe konan tek tip kıyafet saldırısı süreklileşen direnişler ile '86'da kaldırılmıştır.

Bugün, emperyalist kapitalizmin Irak işgali sonrası işkence merkezi olan Guantanamo işkencehanesinin Türkiye hapisaneleri için örnek alındığı açık bir şekilde itiraf edilmiştir.

Emperyalizm ve işbirlikçileri zindanlara yönelik bu saldırı projesinin asıl mimarıdır. '96 süresiz açlık grevi ve ölüm orucu direnişi, '95 Buca, '96 Ümraniye, '97 Diyarbakır'a dönük gerçekleştirilen katliamlar... '99 Ulucanlar ve 19 Aralık 2000 büyük zindan direnişi ülke hapisanelerinin devrimci tarihinin köşe taşlarıdır. Her biri emek-sermaye arasındaki çelişkinin dolaysız ürünü olan sınıf mücadelesini dizginlemek için yapılmış, öncüler şahsında milyonlara diz çöktürülmek

istenmiştir.

Her türlü yalan, demagoji, aldatmaca ile bir kez daha düğmesine basılan tek tip kıyafet politikası işçilere, emekçilere, Kürt halkına giydirilmeye çalışılan deli gömleğidir. Bu saldırı dışı dış mücadele ile kazanılmış haklarımıza dönük açılan açık bir savaştır ve fiili-meşru direniş çizgisiyle geri püskürtülecektir.

Bu nedenle, gün içeride-dışarıda sermayenin boyunduruğuna karşı direnmenin, kapsamlı ekonomik-sosyal-siyasal saldırıların arkasındaki sınıf gerçekliğinin bilincinde olarak hazırlıklı olmanın günüdür. F tipleri gibi, tek tip elbise uygulaması da Guantanamo ve toplama kamplarını ortaya çıkaran kapitalizmin icraatlarıdır.

Saldırı işçi sınıfı başta olmak üzere toplumun tüm ezilen kesimlerine, kadınlara, Alevilere, Kürt halkına ve ilerici toplumsal muhalefettir. Ve sermaye düzeninin gericiliğinin, çağ dışı uygulamaların tek kaynağı olduğunu kanıtlamaktadır. Bu düzen tüm kötülükleri ile birlikte tarihin çöplüğüne gönderilmeyi beklemektedir.

Devrimci sınıf hareketi için ileri!

TKİP DAVA TUTSAĞI EVRİM ERDOĞDU

DÜZELTME

Gazetemizin 23 Haziran tarihli 2017/24. sayısında, Tekirdağ F Tipi Hapishane'sindeki devrimci tutsakların Nuriye Gülmen ve Semih Özakça ile dayanışma amacı ile başlattıkları açlık grevine dair yapılan haberde maddi bilgi eksikliği bulunmaktadır. Haberin ilgili bölümünde şöyle denilmektedir;

"Nuriye Gülmen ve Semih Özakça şahsında tüm ihraç edilen kamu emekçilerine destek amacıyla Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde bulunan TKİP ve DHKP-C dava tutsakları, 21-28 Haziran tarihleri arasında destek açlık grevi yapacaklarını, sermaye devletinin baskı, işkence ve keyfi tutumlarını protesto edeceklerini duyurdular.

Ayrıca bir KDÖ tutsağının da 21-24 Haziran tarihleri arasında destek açlık grevi yapacağı öğrenildi."

Edindiğimiz bilgiye göre, dayanışma açlık grevi TKİP, DHKP-C ve KDÖ tutsakları tarafından ortak örgütlenmiş, KDÖ'lü tutsakların ayrı bir eylem örgütlenmesi ve bir KDÖ tutsağının ayrıca 21-24 Haziran tarihleri arasında destek açlık grevi yapması söz konusu olmamıştır.

"Tek tip elbiseyi giymeyeceğiz, parçalayıp atacağız!"

"Emekçilere ve halklarımıza;

Siyasi iktidar ve arkasındaki sermaye güçleri, devrimci tutsaklara karşı yeni bir saldırı başlatıyor. Bu saldırının adı, tek tip elbisedir.

Saldırı, devrimci tutsaklarla sınırlı değildir. Emekçilere ve halklara yönelik genel saldırının bir parçasıdır. Sömürücülerin tüm toplumu kendi görünümünde şekillendirmesinin bariz bir örneğidir.

Amaç çok açıktır. Türkiye ve Kürdis-

tan birleşik devriminin gelişimini engellemek.

Fakat bu saldırı dalgası da öncekiler gibi sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Siyasi iktidara sahip olanlar, tek tip elbise saldırısıyla hiçbir sonuç alamazlar.

Nasıl ki, 12 Eylül'de tek tip elbiseyi parçalayıp attıysak, bu defa da öyle davranacağız!

Kandıra zindanındaki devrimci tutsaklar olarak, halklarımıza duyuruyoruz

ki, tek tip elbise saldırısına karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Tek tip elbiseyi giymeyeceğiz, parçalayıp atacağız!

Kahrolsun baskı ve sömürü düzeni!

Bimre faşizm bijî têkoşîn!

Yaşasın halkların ortak mücadelesi!

**Kandıra F Tipi Zindanından
PKK – TKEP/L – TKP/ML – DKP
Davası Tutsakları"**

İşçi sınıfının generali Engels

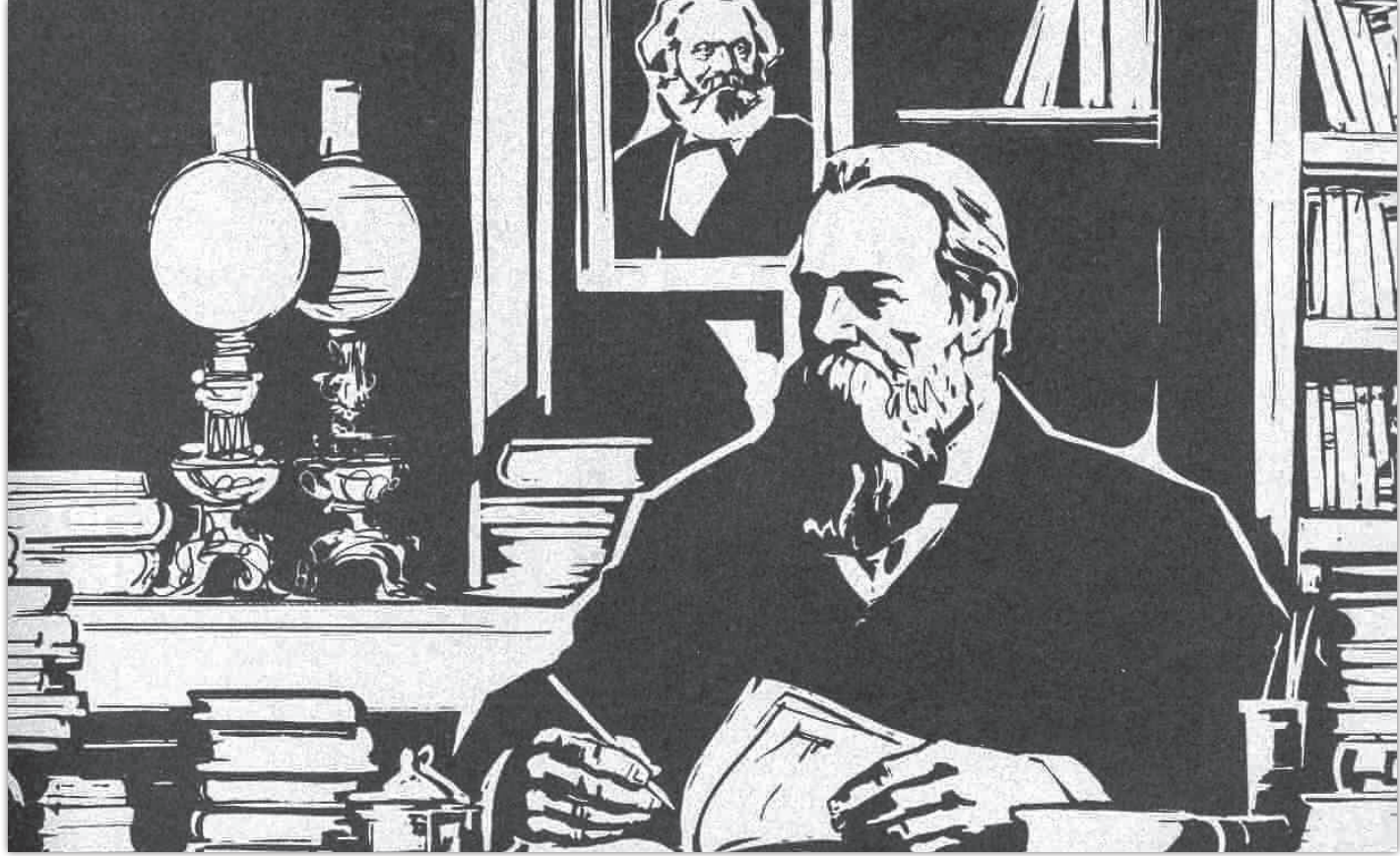
Friedrich Engels, 1820 yılında, Prusya krallığının Ren eyaletindeki Barmen'de doğdu. Varlıklı bir ailenin çocuğuydu. Bu konum Engels'in işçi sınıfının tarihsel misyonunu anlamasının önünde engel olmadı. Babası Engels'in bilim ve felsefeyle ilgilenmesini istemiyordu. Ancak Engels daha lise sıralarındayken o zamanlar Alman felsefesine egemen olan Hegel'in yolundan gitmeye başlamıştı bile. Hegel felsefesinin temel tezi evrenin sürekli değişim ve gelişim içinde olduğuydu. Hegel her ne kadar Engels'in nefret ettiği otokratlara ve bürokratlara hayran olsa da bu fikir devrimciydi. Engels de bu fikre tutunmuştu.

Her şeyin değiştiği, hiçbir şeyin sabit kalmadığı fikri, Engels'te, mevcut düzenin, toplumsal yapının, kültürün de değişebileceği fikrine varıyordu. Engels için bu düşünce heyecan vericiydi. Ve toplumsal yaşamı değiştirecek olan gücü aramaya koyulmuştu. Bu güç tek tek bireylerin gelişimi ya da o güne kadar filozofların gökyüzünde uçuşan düşünceleri olamazdı. Bu güç maddi bir güç olmalıydı. Yaşamın içinde kendini ve var olan düzeni her gün üreten ama var olanla uzlaşmaz çelişkiler taşıyan bir güç...

Engels 1842 yılında babasının ortaklığını yaptığı bir fabrikanın bürosunda kâtiplik yapmak için Manchester şehrine gitti. Yolculuk sırasında Köln'e de uğrayıp yazılarından bildiği Karl Marx ile tanıştı. Engels, dünyanın atölyesi olarak anılan İngiltere'nin Manchester şehrinde işçi sınıfını tanıma imkânı buldu. Bu, aynı zamanda Engels'in aradığı şeyi, yani bütün toplumsal düzeni değiştirecek olan gücü de keşfetmesi anlamına geliyordu. Fabrikalarda ve emekçi semtlerinde gözlemlerde bulundu, işçi sınıfı üzerine ne kadar kaynak varsa hepsini inceledi ve İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu adlı ünlü yapıtını kaleme aldı. 1845 yılında yayımlanan bu yapıtın etkisi olağan üstüydü. Lenin, Engels'in ölümünün ardından kaleme aldığı yazıda bu yapıta ayrı bir yer verir ve şöyle değerlendirir:

"Engels'ten önce de, birçok kimse, proletaryanın acılarını yazmış ve ona yardımın gerekli olduğunu belirtmiştir. Proletaryanın yalnızca acı çeken bir sınıf olmadığını; aslında proletaryayı dayanılmaz bir biçimde ileri iten ve nihai kurtuluşu için savaştırmaya zorlayan şeyin içinde bulunduğu utanç verici ekonomik durum olduğunu söyleyen ilk kişi Engels'tir."*

Zamanı itibarıyla yeni olan bu fikirler

emekçi sınıfların durumunu nesnel olarak ortaya koyan ve onu sadece acınası gözlerle izleyen bir aydının kaleminden çıkmamıştı. Engels'in yaptığı şey burjuvaziye ve düzeni en ağır şekilde suçlayarak, sosyalizmin maddi gücünün işçi sınıfında olduğuna işaret etmekte. Bunu yaparken şüphesiz daha önceden mektuplaştığı Marx'ın düşüncelerinin de büyük etkisi vardı. Tanışmalarının ilk yıllarında, 1844'te Marx ve Engels *Kutsal Aile* isimli yapıtı birlikte kaleme aldılar. Engels'in İngiltere'de Emekçi Sınıfın Durumu adlı yapıtı yayınlanmadan önce Marx ve Engels'in dava dostlukları başlamıştı. Bu iki dostun birbirleriyle olan ilişkisi işçi sınıfının düşünsel silahı olan bilimsel sosyalizm adına muhteşem bir zenginlik yarattı. Marx ve Engels yaşamlarını sosyalizmin maddi gücü ilan ettikleri işçi sınıfına adadılar. Bu adanmışlık hem düşünsel hem de pratik anlamda bir adanmışlıktı. İşçi sınıfı düşünsel silahını bilimsel sosyalizmde, bilimsel sosyalizm maddi gücünü işçi sınıfında bulmuştu. Bu, teori ve pratiğin birleşmesiydi.

Marx'ın deyişiyle "Bugüne kadarki bütün filozoflar dünyayı değişik biçimlerde yorumladılar, ancak önemli olan onu değiştirmektir."** Tam da bu bilinçle Marx ve Engels önce gizli Alman "Adiller Birliği" ile ilişkiler kurdular. Birlik, Haziran 1947'de Engels'in öncülüğündeki bir kongreyle Komünist Birlik'in

kuruluşuna katıldı. 1848 yılında yayınlanan *Komünist Manifesto*, Komünist Birlik'in Marx ve Engels'i bu konuda görevlendirmesiyle doğdu. İki dost 1848 devrimlerinin etkisiyle Prusya'nın Köln şehrinde *Neue Rheinische Zeitung* isimli gazetenin yönetimine geldiler. Fikirlerini yaymak için kürsüye dönüştürdükleri ve kısa zamanda işçi sınıfı mücadelesinin çekim merkezi olan bu gazete kapatıldı. Marx yurttaşlıktan atılarak sınır dışı edildi, Engels ise silahlı halk ayaklanmasına katılarak özgürlük için üç muharebede savaştı. İsyancıların yenilgisiyle birlikte Londra'ya çekilmek zorunda kaldı.

Engels ardından Manchester'a geçti ve tekrar bir fabrika bürosunda kâtiplik yapmaya başladı. Marx Londra'daydı. Engels çalışarak dostu Marx'ın bilimsel çalışmalarına devam etmesini sağladı. 1870 yılında Engels Londra'ya geçti ve ardından Marx'ın ölümüne kadar yani 1883 yılına dek sürecek olan en verimli entelektüel yaşantıları başladı. Marx bu 13 yıla bilimsel sosyalizmin baş yapıtı olan *Kapital*'i sığdırdı. Dostu Engels ise bu dönemde bilimsel sosyalizme yöneltilen saldırılara yoğunlaşarak bazı polemik kitaplar ele aldı ve sayısız makale yayınladı. *Anti Dühring* ile *Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni* isimli yapıtları bu zaman diliminde ön plana çıkan çalışmalarıdır. 1883'te Marx yaşamını yitirdiğinde *Kapital*'in yalnızca ilk cildi

yayınlanmıştı. İkinci, üçüncü ve dördüncü ciltlerin yayınlanması görevi Engels'in omuzlarındaydı. Bu görev aynı zamanda Engels'e, dostu Marx'tan kalan bir mirastı. Engels yaşamının geriye kalanını *Kapital*'in tamamlanmasına ayırdı. İkinci ve üçüncü ciltler üzerinde büyük emeği olmasına rağmen bu yapıtları dostu Marx'ın imzasıyla yayınladı. Dördüncü cildi yayınlamaya ise 1895'te yaşamını yitiren Engels'in ömrü yetmedi.

Marx ve Engels gökyüzünde dolaşan felsefeyi yeryüzüne indirdiler ve onu ayakları üzerine diktiler. Onların görüşleri sadece tarih ya da iktisat alanında değil, doğa bilimleri alanında da karşılığını buldu. Maddenin hareket yasası olan diyalektik materyalizmin öğretmenleri Marx ve Engels insanlığın bütün bir düşünce tarihini kendilerinden öncesi ve sonrası olarak ikiye bölmüşlerdir. Bilimsel sosyalizm hakkında açık bir görüşe sahip olan herkes bu gerçekliğin farkındadır.

Engels'in 1883'te Marx'ın mezarı başındaki son sözleri, günümüzde ikisi için uyarlanarak çok daha güçlü vurgulanacak güncelliktedir:

"Adları yüzyıllar boyunca yaşayacak yapıtları da!"

K. HARUN

* Friedrich Engels, V. İ. Lenin, 1895

** Alman İdeolojisi, K.Marx, F.Engels

"Bir düşüncenin sonsuzluğuna, ebedi gerçeğin zaferine olan inanç, bu düşüncenin hiçbir zaman ikileme düşmeyeceğinden, yolunu hiçbir zaman şaşırmayacağından emin olmaktır; tüm dünya ona karşı çıkıyor olsa da.

İşte gerçek filozofun gerçek dini budur...

Varsın bizim için, düşüncelerimiz uğruna kolaylıkla feda edebileceğimiz sevgi, çıkar, zenginlik olmasın; bu düşünce bize her şeyin kat kat fazlasını verecektir! Savaşacak ve kanımızı dökeceğiz, düşmanın acımasız gözlerine korkusuzca bakacağız ve son nefesimize kadar savaşacağız!"

(ENGELS, Ateşi Çalmak, Cilt 5 - syf. 268)

Proletaryanın militan savaşçısı ve büyük öğretmeni Friedrich Engels'i saygıyla anıyoruz...